

Tiểu Thụ Mạnh Mẽ Nhất Trong Lịch Sử (Sử Thượng Tối Cường
Tiểu Tiểu Thụ)

Contents

Tiểu Thụ Mạnh Mẽ Nhất Trong Lịch Sử (Sử Thượng Tối Cường Tiểu Tiểu Thụ) 1

1. Chương 1 2

2. Chương 2 3

3. Chương 3 4

4. Chương 4 5

5. Chương 5 6

6. Chương 6 7

7. Chương 7 8

8. Chương 8 9

9. Chương 9 10

10. Chương 10 11

11. Chương 11 12

12. Chương 12 13

13. Chương 13 14

14. Chương 14 14

15. Chương 15 15

16. Chương 16 17

17. Chương 17 17

18. Chương 18 18

19. Chương 19 19

20. Chương 20 20

21. Chương 21 21

22. Chương 22 22

23. Chương 23 23

24. Chương 24 24

25. Chương 25 26

26. Chương 26 27

27. Chương 27 28

28. Chương 28 28

29. Chương 29 30

30. Chương 30 30

Tiểu Thụ Mạnh Mẽ Nhất Trong Lịch Sử (Sử Thượng Tối Cường
Tiểu Tiểu Thụ)

Giới thiệu

Edit: ShjnThế Loại: Nhất thụ nhất công, hài, cổ trang. Beta: Shjn + Sag kkkkkk. Truyện Tiểu Thụ Mạnh Mẽ Nhất Trong

1. Chương 1

Núi non hùng vĩ, cây cỏ xanh biếc, tồn tại mấy gian nhà gỗ giản đơn làm cho người ta có cảm giác chủ nhân của ngôi nhà đối với thế gian không tồn tại ý muốn tranh giành. Nói vậy chủ nhân của gian nhà ắt hẳn phải là một cao nhân ẩn cư cao nhấ.

Một thân hình nho nhỏ xuất hiện, nhẹ nhàng, lặng lẽ đi tới phía trước cửa sổ của gian nhà lớn nhất.

Nhìn kỹ, thân ảnh này là một thiếu niên khoảng chừng mười bốn, mười lăm, theo bên người hẳn là một con tiểu hắc miêu (mèo đen). Chỉ thấy hắn đặt ngón trỏ lên môi, đối với hắc miêu bên người làm động tác cấm thanh, quay đầu, dùng ngón trỏ dính chút nước bọt, hướng về phía mặt tờ giấy dán trên cửa sổ, nhẹ nhàng chọc một lỗ, ghé mắt nhìn vào, tiến hành việc mà hảo hã tử không nên làm: rình coi. Một mặt, để tăng thêm thú vị, hắn liên tục gật đầu, bộ dạng thụ giáo.

Mà đối tượng hắn rình coi lại không hề phát giác ra, đang ở trong phòng làm vận động, trong miệng bọn họ liên tục phát ra những âm thanh “Ân, a”

“Ân...Nhanh lên một chút...Cố sức a, a ân...Chính là nơi này”. Người bị áp đảo trên giường phát ra những âm thanh khiến người nghe phải thấy đỏ mặt.

“A...Ô...Ta còn muốn...Cho ta...”. Xem ra chiến sự trên giường không phải chỉ kịch liệt thông thường. Nghe thanh âm rên rỉ khiến cho xương cốt mềm nhũn, thực sự là làm hư hã tử a.

Nhưng mà phía trước cửa sổ cũng có một hảo tử, nhưng không có nghĩa là hắn không nên nhìn, không nên nghe, ngược lại hắn còn nghe hăng say, quan sát tỉ mỉ.

“Chân sư phụ thật quá đáng. Vậy mà lại bắt ta lên núi hái Trích bách thảo, còn mình thì ở chỗ này cùng phụ thân làm việc hăng say, cũng không chịu cho ta xem, không cho ta coi bộ ta không biết đi rình sao? May mà ta thông minh nửa đường lộn trở về, bằng không ta cũng không thể thấy được một màn giáo dục chân thật như vậy, đúng không tiểu hắc?”

Thiếu niên một bên thì thảo luận, một bên hỏi hỏi tiểu hắc miêu, trong lúc đó con mắt cũng không rời đi song cửa.

“Chân sư phụ cũng thật là không chịu suy nghĩ, nhìn hẳn rõ ràng kêu thoải mái như vậy, thế mà suốt ngày cứ bắt ta làm tiểu công, rõ ràng làm tiểu thụ thoải mái hơn. Làm tiểu công như phụ thân không có kêu, lại còn phải ra sức mà động động, mà sư phụ làm tiểu thụ chỉ cần nằm hưởng là tốt rồi. Như vậy sư phụ nói làm tiểu công thoải mái tất cả đều là gạt người, phụ thân mới nói đúng. Muốn làm chính mình thoải mái thì nên làm tiểu thụ.”

“Ha hã, ta thông minh như vậy sẽ không mắc mưu sư phụ đâu, ta nhất định phải làm tiểu thụ. Tiểu hắc, ngươi nhất định phải ủng hộ ta.” Thiếu niên hướng tiểu hắc miêu nói nói.

“Meo meo ~” Tiểu hắc miêu kêu to đáp lời thiếu niên.

Nhưng không may thay, tiếng mèo kêu làm cho người trong phòng nghe nhất thanh nhị sở.

“Ai ở ngoài đó?” Thiếu niên bàn chân như bôi mỡ định chạy đi thì bị một bóng người từ phòng trong bay ra tóm lại.

“Phụ thân

là Tiểu Bảo ah

Người làm ta đau.” Bị tóm, Tiểu Bảo quay đầu lại, giọng nói mềm nhẹ mong sao có thể giảm bớt hình phạt.

“Ách, Tiểu Bảo, người sao lại ở đây?” Nam tử sững sốt.

“Ta là tới học tập a.” Tiểu Bảo chớp chớp mắt tỏ vẻ vô tội.

“Học tập?” Nam tử nghi hoặc.

“Đúng vậy, học hỏi tiểu công cùng tiểu thụ làm cái kia như thế nào. ” Tiểu Bảo hưng phấn nói.

“Nga, vậy người kết luận được những gì?” Nam tử hiếu kỳ hỏi.

“Kết luận là phụ thân người nói đúng, làm tiểu thụ mới là thái mái nhất.” Tiểu Bảo chăm chú trả lời.

“Ha ha ha ha, không hổ là Tiểu Bảo, vì những lời nói này của người, hình phạt mà sư phụ người đưa ra, phụ thân thay người gánh.” Nam tử nghe xong Tiểu Bảo trả lời thì cười ra tiếng.

“Nga, đa tạ phụ thân.” Có người giúp hấn tránh tai họa, hấn còn cần gì sợ hãi.

“Kính Hoa, bên ngoài là ai? “Người trong phòng hỏi.

“Nga, là Tiểu Bảo.” Nam tử tên Kính Hoa ngừng cười nói.

“Vậy sao? Tiểu Bảo! Tiểu tử thối, người đứng ở cửa làm gì? Tiến vào cho ta!” Người trong phòng phẫn nộ quát.

Nghe tiếng gào rít vọng ra từ trong phòng, Tiểu Bảo co rúm cái cổ lại, hai tay túm chặt vạt áo Kính Hoa.

“Đừng sợ, có phụ thân ở đây.” Kính Hoa cảm nhận được sự kinh hãi trong lòng Tiểu Bảo, nói.

2. Chương 2

“Phi Hiền, đừng la to như vậy, người xem, người làm Tiểu Bảo sợ rồi này.” Kính Hoa dắt Tiểu Bảo đi vào trong phòng.

“Không được la hấn sao? Người xem hấn đã làm cái gì? Ta sai hấn đi hái Trích bách thảo, hấn thế nhưng không đi, cứ nhiên lại chạy tới đây. Người tưởng qua mặt được ta ?” Phi Hiền nổi giận khiến Tiểu Bảo sợ hãi.

“Bất quá, sư phụ a, người ở chỗ này kêu la thoải mái, thế nhưng bắt đồ đệ ta lên đỉnh núi hái Trích bách thảo. Vậy mà lại còn nói với ta làm công thoải mái, nếu không phải hôm nay ta đi trở về, ta còn không biết là người lừa gạt ta. Rõ ràng làm thụ thoải mái như vậy, vậy mà người lại gạt ta. Sư phụ phôi dẫn, che giấu ta.” Tiểu Bảo trốn đằng sau Kính Hoa, lộ ra cái đầu lên án Phi Hiền, nói xong hấn thè lưỡi, lộ ra bộ mặt quỷ.

“Người...Người... Người nói cái gì? Người cái tên đồ đệ bất tài này. Người như vậy bảo sư phụ như ta phải thế nào?” Phi Hiền run run giơ ngón tay chỉ vào Tiểu Bảo, tức giận đến thở dốc, thanh âm cũng đều trở nên run rẩy, “Người làm cho ta thấy thật mất mặt”.

“Phụ thân...” Tiểu Bảo ai oán cầu cứu Hoa Kính.

“Ngoan, Tiểu Bảo ra ngoài trước. Chờ phụ thân làm sư phụ người hết giận, hấn sẽ tha thứ cho người.” Kính Hoa dỗ dành Tiểu Bảo trước tiên đi ra ngoài.

“Nga.” Tiểu Bảo méu máo, ủy khuất cúi đầu đi ra ngoài.

Sau khi Tiểu Bảo đi ra ngoài rồi, Kính Hoa đi về phía Phi Thiên, ôm lấy hấn.

“Được rồi, đừng tức giận nữa. Tiểu Bảo chỉ là một hài tử mà thôi.”

“Đều là do người dạy hư nó.” Phi Thiên lờ đi, không để ý tới Kính Hoa.

“Đúng đúng đúng, đều là do ta cả.”, Kính Hoa cười trừ thừa nhận, “Bất quá người không phải cũng là thụ sao? Là ai cùng hấn nói làm công thoải mái, ân...?”

“Người, hừ...”

“Ha hả, bất quá cũng do ta dạy giỏi, hẳn chính là muốn làm thụ. Đến cuối cùng ta là người thắng cuộc, người đừng quên hứa hẹn của người nga.”

“Hừ, vô sỉ.”

“Ai nha nha, sao lại nói tướng công người như vậy a? Chẳng phải lúc đầu chính người là người đưa ra việc này sao? Người thắng, sau này người được làm công, ta thắng, sau này trên giường ta muốn làm gì thì làm. Không phải sao? Tất cả đều là những gì người nói a. Bất quá giờ ta đã thắng rồi, người cũng không thể thất hứa a ~”

“Ai muốn thất hứa? Ta chỉ là nghĩ, Tiểu Bảo sau này lớn lên nhất định là một đại soái ca tiêu sái, không có chút gì khí chất nữ nhân, cũng sẽ không phải cái loại hình khả ái, đáng yêu, như vậy làm sao làm thụ?” Phi Thiên vẻ mặt mờ mịt, không ngừng phiến não.

“Cái này sao? Ha hả...” Cũng là do công y dạy dỗ mà ra cả. Ngày hôm nay y biết Tiểu Bảo nhất định đi nửa đường sẽ quay trở về cho nên mới kéo Phi Thiên lên giường làm lâu như vậy, không phải là để cho Tiểu Bảo thấy được những gì y nói là đúng hay sai. Đây đều là vì hạnh phúc sau này a.

Nửa đêm, rừng núi tĩnh lặng.

“Tiểu Bảo.” Kinh Hoa thừa dịp Phi Thiên ngủ, kéo Tiểu Bảo vào phòng.

“Phụ thân.” Tiểu Bảo ủy khuất trả lời.

“Tiểu Bảo a, đây là hành lý, bên trong có được cùng ngân lượng, người hãy hạ sơn một thời gian, chờ sư phụ người hết giận người hãy trở về. Còn có khối ngọc bội này người hãy giấu đi, nếu người đi đường mệt mỏi hoặc không có tiền thì hãy đến Hồng Nguyệt giáo tìm sư đệ của ta là Cổ Xuân Khê.”

“Nga.” Tiểu Bảo uể oải đáp.

“Tiểu Bảo, người đừng khổ sở. Tới dưới chân núi rồi người có thể gặp được nhiều người. Người không phải muốn tìm tiểu công sao?”

“Tiểu công!” Mắt Tiểu Bảo chợt sáng lên, cả người thần thái dồi dào năng lượng.

“Đúng vậy!”

“Hảo, ta đi!”

“Vậy người mau thu thập, nhân trời còn tối mà đi thôi, đỡ để sư phụ người phát hiện ra. Phụ thân đi trước.”

“Ân, ta đã biết, phụ thân, người trở về đi.”

Kinh Hoa cất bước, Tiểu Bảo đứng ở cửa tiễn. Tiểu công chờ ta ah

ta tới đây. Dù cho biết người có mệnh mệnh, ta cũng nhất định tìm được người, tin tưởng ta. Tiểu Bảo phát thệ trong lòng.

3. Chương 3

Tiểu Bảo hạ sơn. Trong ngực Tiểu Bảo là niềm vui sướng, trên vai mang theo một bao đựng đầy quần áo, trong tay ôm ôm tiểu hắc, trong miệng ngân nga tiểu khúc, không ngừng nhảy tung tăng trong rừng đêm.

“Ân ~ hừ ~ soái ca, soái ca người ở đâu, người có biết hay không Tiểu Bảo rất nóng lòng chờ người, mong người mong người ~ mau mau xuất hiện. Ân ~ hừ ~ a ~”

Đột nhiên, hắn dừng lại, ngẩng mặt lên trời, cầu nguyện: “Lão Thiên a, người nhất định phải mở to mắt giúp ta tuyển một lão công, thập phần soái nha. Giống phụ thân suất, có năng lực, tốt với ta. Ân tạm vậy thôi đã...sau này còn có điều kiện gì nữa sẽ nói với người.”

Cầu nguyện xong, hắn hài lòng chạy đi.

Cái gì? Người nói hắn còn thiếu một điều kiện? Người tới nói nghe chút coi. Nga, người nói chính là võ công phải tốt hơn so với hắn? Cái này người ngàn vạn lần đừng nói, ý nghĩ này hắn đã sớm nghĩ. Võ công

so với hắn tốt hơn trên đời này đếm trên đầu ngón tay, sư phụ hắn đã nói trừ phi là thập nhân đứng đầu bảng xếp hạng giang hồ nếu không không ai là đối thủ của hắn. Trước đây sư phụ hắn coi hắn là tiểu công mà bồi dưỡng, võ công có thể yếu sao? Vì điều này mà Tiểu Bảo đã khổ sở một trận, thế nhưng phụ thân hắn nói võ công cao mới có lợi, nếu thấy tiểu công không vừa mắt có thể động thủ đánh bẹp, tiểu công đối hắn có ý đồ bất chính hắn có thể bỏ chạy, còn một điểm nữa sẽ không nói ra, nói ra có thể sẽ khiến cho Tiểu Bảo tức giận, sau này các người sẽ biết, cứ chờ đi...

Lập lập lập... Tiểu Bảo một đường vừa đi vừa hát cái tiểu khúc mà hắn sáng tác chạy tới ngôi làng dưới chân núi. Bất quá hắn không dám dừng lại, hắn sợ sư phụ sáng sớm tỉnh lại không thấy hắn, tức giận, chạy tới bắt hắn trở về. Hắn không thể làm gì khác hơn là đi không ngừng, tiếp tục khổ khổ chạy, thừa dịp còn thời gian chạy càng xa càng tốt.

Lòng nghĩ như vậy, sáng sớm trên đường làng không một bóng người, dưới chân vận khởi mười thành Bích tung vô ảnh, bay đi nhanh chóng.

Thăng đến khi rất xa rất xa, qua con sông, hắn cảm thấy đã an toàn liền dừng lại.

“Hô...hô...hô...Xa như vậy rồi, sư phụ chắc không thể nào truy được ta nữa a. Một chết được, trước tiên nghỉ ngơi cái đã.” Thì ào ào nói, Tiểu Bảo dựa mình vào thân cây, kiếm một chỗ ngồi xuống.

Nhắm mắt thở dốc, Tiểu Bảo suy tính nên đi nơi nào. Tiền cũng đủ, nói đến đây, phụ thân thật là thành thạo, cho hắn một vạn lượng a, ha ha, hắn ngửa mặt lên trời cười to ba cái. Xem ra phụ thân muốn cùng sư phụ hảo hảo tiêu dao một năm rưỡi, mà hắn cũng sẽ biết điều không quấy rối. Gần đây có nghe phụ thân nói về võ lâm đại hội được cử hàng để ứng phó với ma đạo, chỉ bằng hắn cũng đến tham gia góp vui.

Giải quyết xong nơi cần đến, bây giờ phải tính xem làm thế nào để câu dẫn soái ca a. Tiểu Bảo sờ sờ mặt mình, kì thực ra, mặt hắn có điểm cương khí (khí chất mạnh mẽ), đây chính là nỗi đau trong lòng hắn, sở dĩ sư phụ nói hắn làm một tiểu là phù hợp, thế nhưng hắn kiên quyết không chịu, ai nói suất khí thì không thể làm tiểu thụ, ai quy định ah ~

~Sở dĩ hắn không ngừng nỗ lực, cả ngày mở mắt, đem đôi mắt luyện thành tà mị có thể bắn tia sét tứ phía (chém chém chém). Bởi vậy chứng minh, mọi việc con người đều có thể quyết định. Thế là, thành công lần này, ta càng nỗ lực hơn nữa. Da dễ không trắng lắm, đừng lo, chỉ cần trợn nhãn co giãn là đã thành công; dáng người không giống khả ái thiếu niên, hắn cũng không hiếm lạ, chỉ cần hai chân thon dài, vóc người cân xứng hoặc đẹp; mái tóc hoàn hảo đủ đen đủ dài, hắn nỗ lực nuôi dưỡng, hiện tại đã dài hơn thất lưng. Mũi hắn rất cao, thẳng, có thể làm cho khuôn mặt hắn hoàn chỉnh, hơn nữa đôi môi màu hồng phấn, dài nhỏ hợp với khuôn mặt. tất cả đều phù hợp, mỹ nhân có tính cách cương nghị làm cho lòng người nổi lên dục vọng muốn chinh phục.

Oa ha ha ha!!! Xem ra hắn đã được định trước là một người có mệnh làm tiểu thụ hạnh phúc cả đời a.

Đi lâu, hắn nghỉ ngơi cũng đã lâu, khởi hành. Soái ca a, Tiểu Bảo tới đây, hãy tiếp chiêu!!!

4. Chương 4

A nha! A nha! Không nghĩ ra a, thực sự là không có nghĩ tới a. Không ngờ vận khí của hắn lại tốt như thế, đi hái thảo dược dưới chân núi vậy mà lại có thể gặp được soái ca, mà lại là chính soái ca theo sườn núi mà rơi xuống trước mặt hắn, bị hắn tiếp được.

Ác ~~ ha ha a ~~ Tiểu Bảo ngẩng mặt lên cười cười một cách càn rỡ, con mắt híp lại thành một đường thẳng.

Bất quá thể lực của soái ca thật hảo a, rơi từ nơi cao như thế vậy mà chỉ bị thương, Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn lên cao, mắt không nhìn thấy được đỉnh núi, lắc đầu than thở.

Xem ra chờ y tỉnh lại phải giúp y hảo hảo bồi bổ thân thể, tăng cường lại khí lực. Đương nhiên còn phải cho y ăn chút thập toàn đại bổ đan, oa ha ha ha, nghĩ tới đây Tiểu Bảo tựa như một tên trộm dữ tợn cười rộ lên.

Ai chà! Soái ca này lớn lên thật hảo hảo suất nha!

Da thịt trắng nõn non mềm, đôi môi hồng điểm vênh vênh, lông mi dày tinh tế, sống mũi cao thẳng, khuôn mặt trái xoan, sợi tóc đen óng tùy ý rơi trên người, tất cả đều thể hiện ra vẻ suất khí.

A, thực là suất, tất cả những gì phụ thân nói đều không sai. Như phụ thân mới là loại hình soái ca, như sư phụ của Tiểu Bảo mới gọi là mỹ nhân. Mỗi lần sư phụ đi trên đường gây họa, hấp dẫn người theo khiến phụ thân sinh khí nhiều ngày, thậm chí còn có lần có nam nhân truy theo, kết quả là bị phụ thân đá đi.

Thế nhưng Tiểu Bảo võ công cao cường như vậy, sau này có thể tự mình đuổi mấy con ruồi đó đi. Tất cả đều do sự phụ, tự đứng bắt hấn luyện võ công làm hấn không thể trở thành tiểu thụ khả ái điềm đạm đáng yêu.

Hừ! Hấn biết chắc là sư phụ ghen vì lúc trước hấn chưa tập võ trông hấn còn mảnh mai, vì thế đã bắt hấn tập võ cho rắn chắc người, làm cho hấn càng lộ rõ sự nhu nhược yếu đuối.

(Đoạn này tks nàng Hoa Hoa giúp đỡ ta ah XD

)

Sư phụ xấu, chủ ý xấu. Tiểu Bảo bắt mẫn bữu môi nghĩ nghĩ. [Ám: Thương cảm thay Tiểu Bảo, hấn bị phụ thân hấn đầu độc quá sâu, đến bây giờ còn nghĩ rằng phụ thân là người tốt. Ai, mụ mụ sao lại có thể có hài tử ngược như ngươi a?]

Hiện tại thì khỏe rồi. Soái ca từ trên trời rơi xuống, nhanh nhanh ôm y trở về nơi ở của hấn a. (Ta chém)

Tuy rằng, nơi hấn ở là do hấn dựng lên ở trong một cái động nhỏ nhưng có thể dùng để trú mưa tránh gió hoàn hảo.

Nghĩ đến đây, Tiểu Bảo dồn sức vào hai cánh tay, nỗ lực ôm lấy nam tử hướng cái ổ nhỏ của mình đi tới.

Kì thực, hấn có chút cảm thấy biết ơn sư phụ mình, nếu không phải sư phụ thường ngày bức hấn luyện võ công, rèn luyện thể lực thì hấn đã không thể ôm soái ca mà đi rồi. Vì vậy a, sư phụ, Tiểu Bảo cảm tạ người. Tiểu Bảo tươi cười mà nghĩ tới, cảm kích sư phụ thật tốt.

5. Chương 5

Đem nam tử thu xếp ổn thỏa, Tiểu Bảo kim lòng không đậu, si mê ngắm nhìn khuôn mặt nam tử hồi lâu, thẳng đến khi chú ý tới vết thương của nam tử vẫn còn chảy máu mới miễn cưỡng khắc chế con mắt đang liên tục ngắm nhìn dung mạo nam tử kia, nhanh chóng tìm kiếm được vật tùy thân trên người.

Nếu không mau mau cấp soái ca trị thương, nói không chừng y sẽ đi đời nhà ma.

Ấn... Trước tiên cấp soái ca hộ tâm hoàn. Giúp hấn bắt mạch, Tiểu Bảo phát hiện soái ca bị thương rất lạ kì, hình như có chút thương tổn kinh mạch, hấn là bị chưởng lực đánh. Xem ra, hấn không phải là bị trượt chân ngã xuống mà phỏng chừng là bị người ta đánh rơi xuống sườn núi.

Ai! Tiểu Bảo than thở. Võ công của soái ca thật không được a.

Chờ y khỏe chút, hấn phải đi hái chút dược vật giúp y tăng nội lực, dù sao y cũng là người mà Tiểu Bảo đã nhìn trúng, võ công cũng không thể kém được.

Tiểu Bảo vừa lăm bầm trong miệng vừa từ trong bao quần áo xuất ra hộ tâm đan cùng một số cây cỏ dùng để cầm máu. Đặt dược qua một bên,

Tiểu Bảo lập tức lấy ra túi da đựng nước. Hấn cầm túi nước đến bên người nam tử, đem túi nước tiến đến miệng của y, ôm lấy nam tử đặt hẩu trong lòng mình, động tác cẩn thận uy nam tử uống từng ngụm nước. Nhưng nam tử bị thương quá nặng, mất đi ý thức, đôi môi vô pháp hé mở, nước uy tới miệng đều bị chảy ra.

Thấy vậy, Tiểu Bảo nhíu mày, do dự chốc lát, sắc mặt hấn bắt đầu có hơi chút hồng hồng. Hấn ngửa đầu uống một ngụm, kề môi sát môi nam tử, hé mở đôi môi đang hàm trứ (giam giữ) nước toàn bộ uy vào miệng nam tử.

Cứ như vậy làm đi làm lại ba lần, Tiểu Bảo đem hộ tâm đan hòa vào trong nước, mỗi khi mỗi uy nam tử ăn vào. Truyền vào người y chút nội lực, giúp y loại trừ hàn khí lưu động trong cơ thể. Cuối cùng, Tiểu Bảo cầm lấy cổ cầm máu, đập nát, cắn cắn dục dục đem cổ cầm máu đắp lên vết thương của nam tử.

Hắn đếm a đếm, nam tử toàn thân có hơn mười vết thương không đồng nhất, nghiêm trọng nhất là tại ngực, vết thương kéo dài từ vai đến dưới bên phải bụng. Hoàn hảo vết thương tuy dài nhưng không thấy xương, không đâm thương tới kinh mạch, chỉ là chảy máu quá nhiều. Tiểu Bảo một mặt tỉ mỉ kiểm tra vết thương của nam tử, một mặt giúp y băng bó lại vết thương để phòng ngừa vết thương nhiễm trùng.

Tuy rằng, vết sẹo đó tượng trưng cho suất khí của nam nhân, nhưng hắn cũng không muốn người hắn quan tâm sở hữu vết tích của kẻ khác lưu lại trên người, hắn nhiều lắm sẽ giúp người ta điều chế bách hoa sinh cơ cao (cao hồi phục vết sẹo làm từ trăm loài hoa), nỗ lực giúp y tiêu trừ vết thương.

Lúc này a, trước tiên nên giúp y chữa tốt vết thương đã. Tiểu Bảo vươn tay sờ sờ cái trán của nam tử, cảm giác cái trán có điểm nóng rần rần. Tiểu Bảo cảm thấy lo lắng, dùng nước giúp hắn chườm lạnh.

Thế nhưng trời đã tối, khí trời lại không ẩm áp, hắn không có chăn bông, chỉ vắn vắn có hai kiện áo choàng chống lạnh, hiện tại một cái đã để cho nam nhân kia dùng, một cái hắn đang mặc trên người.

Quên đi, hắn hi sinh một chút vậy, cùng y ngủ, thuận tiện giúp y giữ ấm thân nhiệt, khiến y mang ân tình với hắn, y tỉnh lại nhất định sẽ cảm tạ, kích động vạn phần, có thể từ ân mà sinh ái (yêu) cũng nên.

Tiểu Bảo trầm vào suy nghĩ, nét mặt lộ ra vẻ giả hoạt như tên trộm.

6. Chương 6

Sáng sớm hôm sau, nam tử từ trong hôn mê dần dần tỉnh dậy, cảm thấy không rõ ràng lắm tình huống hiện tại, ánh sáng trong mắt ẩn chứa một tia mê man, có chút không rõ mình đang ở đâu, làm thế nào còn sống.

Nam tử ngốc lăng trong chốc lát, tựa hồ cảm giác bên người có một vật thể không ngừng tỏa ra nhiệt lượng dây dưa với y. Nam tử muốn giơ lên cánh tay phải, thế nhưng tựa hồ phát hiện cánh tay mình bị vật thể kia ngăn cản, vô pháp nhúc nhích. Y không thể làm gì khác hơn là gian nan chuyển động đầu hướng vật thể kia mà nhìn.

Y giật mình phát hiện vật thể cuốn lấy hắn là một thiếu niên có khuôn mặt tuần tú, khí thế, đầu của thiếu niên đang gối lên cánh tay y, hai tay hắn ôm trụ thất lưng tinh tế của y, hai chân thon dài đang cùng hai chân y dây dưa, cả người tựa như một con bạch tuộc, hơn nữa cả hai người đều đang xích lô (không mặc đồ aka ...). Ý thức được điểm ấy, về mặt nam tử có chút đồ khi nhìn thấy hai khóa hông đậu đứng thẳng tựa như trái táo đỏ mê người [Ám: Ai, Tiểu Bảo, người xem, ánh mắt người ta thật không xong].

“Ân...” Tiểu Bảo nguyên bản đang ngủ say bị động tác của nam tử đánh thức, hắn thân thủ dụi dụi con mắt, đánh một cái ngáp thật to, lắc lắc cái đầu cho thanh tỉnh.

Tiểu Bảo ngồi dậy vừa vận cùng nhân thần nam tử tương giao.

“A, người đã tỉnh. cảm giác thế nào?” Tiểu Bảo chui ra từ đồng quần áo, thân thủ sờ sờ cái trán nam tử, “Ân, đã bớt nóng”.

“...”

“Vết thương cũng đã bắt đầu kết vảy, không có sinh mủ, phỏng chừng nửa tháng sau là có thể hoàn hảo.” Tiểu Bảo xóc lên áo choàng kiểm tra nói.

“...Là người cứu ta?”

“Ân, không người nghĩ là ai? Người tưởng trong rừng núi hoang dã này còn có người đến cứu người sao? May mà ngày đó ta hái thuốc ở vách núi đỡ được người từ trên trời rớt xuống. Thật vất vả đem người kéo về đây, hai tay ta đều đau muốn chết.” Tiểu Bảo nhu nhu cánh tay, thương cảm hề hề cong cong môi nhìn phản ứng của nam tử.

“Xin lỗi, đại ân đại đức của công tử tại hạ tuyệt đối không quên, ngày khác nhất định sẽ báo đáp.” Nam tử gian nan ngồi dậy, hai tay ôm quyền hành lễ nói.

“Ai! Ta không muốn ngày khác. Phụ thân ta đã nói qua thi ân không mong báo đáp là kẻ ngốc, thi ân chờ ngày khác báo lại thì là đưa chuột dần (???). Ta mới không cần làm đứa ngốc, cũng không muốn làm đưa chuột dần.” Tiểu Bảo vội vã cắt đứt lời nam tử, khí thế bất mãn.

“Ách... Tại hạ... Hiện tại ta không một xu trong người... Cái này...” Nghe Tiểu Bảo nói xong, nam tử lộ vẻ bối rối nhìn thiếu niên trước mắt.

“Ai nói ta cần tiền của người?” Tiểu Bảo trách cứ đứng lên.

“Này...” Nam tử khó hiểu nhìn Tiểu Bảo.

“Àn... Ta rất thích người... Người có thể hay không lấy ta làm vợ?” Tiểu Bảo hai gò má đỏ ửng, vân vê ngón tay nói, nói xong rất không có ý tứ mà cúi đầu

7. Chương 7

Nguyên lai lại là một người coi trọng dung mạo y, ai... Mà thôi, chỉ ít thiếu niên này không có hại y, cũng là ân nhân của y, y trước hết cứ bồi hấn, chờ hấn cảm thấy chán rồi hẵng tính tiếp. [Ám: Ai, mỹ nam người a, lại hiểu nhầm Tiểu Bảo hỗn nhiên a. Hấn không phải là như vậy đối với người (coi trọng dung mạo ý), hấn là muốn người đối hấn “như thế như thế”. Bất quá, nhìn dung mạo Tiểu Bảo của người, khiến cho người có ý nghĩ như vậy cũng không thể trách người a]

”Hảo”.

“Thật sự?” Nghĩ không ra nam tử lại đơn giản đáp ứng như vậy.

“Àn.”

Nguyên lai hấn rất có mị lực a. Trong lòng Tiểu Bảo vui mừng.

“Vậy người hiện tại an tâm dưỡng thương, yên tâm ta sẽ chiếu cố người. Àn...” Tiểu Bảo nhìn quanh bốn phía, cảm thấy áy náy nhìn nam tử cười cười, “Tuy rằng hoàn cảnh ở đây có chút thiếu thốn, nhưng thuận tiện cho ta đi hái thuốc thay người chữa thương, người chịu ủy khuất một chút, hay là cứ tạm thời trụ ở đây cho tới lúc khỏe lại?”

“Àn.” Xem ra, thiếu niên này tính tình phi thường đơn thuần, tâm địa thiện lương, chỉ là ngôn từ có chút lớn mật, kỳ thực cũng là người tốt.

“Tuyệt!” Tiểu Bảo vui vẻ đứng lên, “Người trước tiên cứ tạm nằm xuống, ta đi lấy đồ ăn cho người.” Nói xong, Tiểu Bảo rất nhanh chạy hướng ra ngoài.

Đột nhiên, hấn chợt nhớ điều gì đó, dừng cước bộ hỏi: “Ta còn chưa biết tên người ni?”

“Liễu Phong Liễm”

“Nga, ta họ Âu Dương tên Thiên Bảo, tất cả mọi người đều gọi ta là Tiểu Bảo, người cũng gọi gọi ta Tiểu Bảo đi. Ta có thể gọi người là Liễm không?” Tiểu Bảo trong lòng chờ mong hỏi Liễu Phong Liễm.

“Àn” Thấy vẻ mặt hồn nhiên cùng thẳng thắn của Tiểu Bảo khiến cho Liễu Phong Liễm không đành lòng cự tuyệt.

Sau khi được Liễu Phong Liễm đồng ý, Tiểu Bảo cười hì hì hướng bên ngoài chạy đi.

Tính tình thật đơn thuần ni, người nhà của Tiểu Bảo sao có thể yên tâm để hấn một mình chu du như vậy, cũng không sợ hấn bị người ta lừa sao. Ngay cả y là người tốt hay người xấu cũng không hỏi đến, chỉ hỏi tên. Xem ra y trước kia đối với Tiểu Bảo đề phòng là không cần thiết. Liễu Phong Liễm lắc đầu thở dài buồn cười.

Chỉ một lát sau, Tiểu Bảo ngân nga khoái trá hát, khéo léo dùng cây cỏ trói chặt một con cá còn tươi sống, nhảy tung tăng đến trước mặt Liễu Phong Liễm.

Hắn lắc lắc chiến lợi phẩm trong tay, vẻ mặt hiền lành nói: “Liễm, ta sẽ nấu canh cá cho người ăn.”

“Là người bắt?”

“Đương nhiên, bản lĩnh của ta rất lớn nha. Trước đây sư phụ cùng phụ thân ta nấu đồ căn bản không thể ăn được, bọn họ lại còn lười nữa, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là ta phải đi học nấu ăn. Trừ nghề của ta cũng vì thế mà là hạng nhất”.

“Nga.” Liễm Phong Liễm cảm thấy thú vị thiêu mi nói.

“Ha hã, ta hiện tại phải đi làm, đợi lát nữa người sẽ biết.” Dứt lời, Tiểu Bảo chạy qua một bên bận rộn làm. Một ngày nay, Tiểu Bảo đều ở nơi này, công cụ sinh hoạt cũng vì thế mà đầy đủ.

Một lúc sau, Tiểu Bảo đem cháo đã nấu hảo đến trước mặt Liễm Phong Liễm.

“Cháo này ta làm riêng cho người, có đặc biệt bỏ thêm chút canh cá để điều chỉnh vị đạo, rất ngon đó. Người nhất định phải ăn hết nha.”

“...” Sao y có cảm giác như đang hổng tiểu hài tử.

“Ta uy người.” Tiểu Bảo mắt sáng rực. Phụ thân có nói qua, khi một người cả thể xác và tinh thần đang ở trong tình trạng yếu ớt, nếu có một người đối hắn đặc biệt tốt nhất định sẽ tranh thủ được tình cảm của hắn. Hiện hắn đối Liễm thật tốt, trong lòng Liễm nhất định rất cảm động a.

Nhìn Tiểu Bảo một bên uy chúc, một bên dùng khăn nhẹ nhàng thay y chà lau miệng, Liễm Phong Liễm trong ngực ần ần nảy sinh tình cảm ấm áp. Chưa từng được hưởng qua chân tình cùng ôn nhu thực lòng, trong nội tâm Liễm Phong Liễm dần dần nổi lên niềm vui sướng, nét mặt cũng lộ ra dáng tươi cười từ nội tâm.

“Ăn ngon không?” Thấy dáng cười ôn hòa của Liễm Phong Liễm, Tiểu Bảo ngây thơ hỏi.

“Ngon.” Liễm Phong Liễm gật đầu đáp.

“Ta đã nói trừ nghệ của ta rất tốt mà, ta không phải là khoe khoang đúng không?” Tiểu Bảo kiêu ngạo nói.

“Đúng, trừ nghệ của người rất tuyệt, cháo người nấu cho ta đúng là cháo ngon nhất mà ta từng ăn.” Liễm Phong Liễm khẳng định, ôn nhu sờ sờ trán Tiểu Bảo để cổ vũ.

8. Chương 8

“Vậy người không phải nên thưởng cho ta sao?” Tiểu Bảo chớp chớp mắt.

“Ác ~ người muốn thưởng gì?” Liễm Phong Liễm hứng thú hỏi.

“Có thể hay không hôn ta một cái coi như là thưởng được không? Chúng ta hiện tại là người yêu đúng không?” Nói xong, Tiểu Bảo xấu hổ, khuôn mặt hồng hồng buông xuống mí mắt.

Hài tử này thật đáng yêu, cùng với những người hắn đã gặp trước đây là bất đồng. Tuy rằng ngôn ngữ thẳng thắn, lớn mật, cũng rất dễ xấu hổ, khuôn mặt hơi chút là hồng lên, tâm đơn thuần thẳng thắn không có lòng dạ (ý nghĩ xấu).

“Khả dĩ a, bất quá ta hiện tại hành động không tiện, Tiểu Bảo người nếu muốn thì phải tự mình a.” Liễm Phong Liễm đột nhiên có ý muốn trêu đùa, nghiêng ngả động tác tiếp theo của Tiểu Bảo.

”Nga, cũng đúng, người bị thương ở ngực, không thể động.” Tiểu Bảo minh bạch gật đầu, hơi hơi nhích người tiến lại gần Liễm Phong Liễm.

Bá — Liễm Phong Liễm ngay tại khóe miệng Tiểu Bảo hôn một cái.

Tiểu Bảo bị thân (thân mật) ngơ ngác, hạnh phúc sờ sờ vào địa phương vừa bị thân.

Liễm Phong Liễm khóe miệng câu dẫn tiểu ý, vươn đầu lưỡi liếm môi, vị đạo cũng không tệ.

Tiểu Bảo thấy hành động của Liễu Phong Liễm, khuôn mặt vốn dĩ đã khôi phục lại sắc màu gốc giờ lại có chút đỏ lên.

“Ta...Ta...Ta đi lấy được cho ngươi.” Thật vất vả nói hết câu, Tiểu Bảo lập tức xoay người đào tẩu.

Tiếng cười sung sướng ở phía sau truyền tới.

“Ha ha ha...”

Có tiểu hài tử này ở bên người, cuộc sống của y sau này sẽ không còn tịch mịch nữa.

“Ta niết (vân vê), ta ninh, ta đảo. Thật là, rõ ràng người đưa ra yêu cầu trước là ta, vì sao vẫn đỏ mặt như vậy chứ, thật là thua kém a. Chính phụ thân đã nói kinh nghiệm của ta dù sao quá ít, nhưng không được phép ra ngoài tìm người để thử. Như vậy là không đạo đức, làm vậy sẽ bị lão bà bỏ. Ai, ta phải làm sao đây?” Tiểu Bảo một bên đảo được trong tay, một bên ngửa mặt lên trời lẩm bẩm thở dài.

Nếu Liễu phong Liễm mà biết vấn đề Tiểu Bảo đang phiền não không biết sẽ có cảm tưởng gì.

9. Chương 9

Tiểu Bảo ôm bát thuốc đã được sắc hảo do dự không vào trong phòng.

Hắn là đỏ mặt chạy đi ra, hiện tại đi vào chắc chắn sẽ bị trêu cợt a. Thế nhưng được lạnh, hiệu quả sẽ giảm, phải nhân lúc được còn nóng mà uống mới được.

Tiểu Bảo trái phải ngẫm nghĩ, cân cân nhắc nhắc, vì thân thể khỏe mạnh của Phong Liễm, quyết định đi vào mặc kệ có bị chê cười.

“Liễm, nhìn ta đối người thật tốt nha, người sau này nhất định cũng phải đối tốt với ta đó, nếu không thì... Hừ! Hừ!” Tiểu Bảo nói thì thảo, tay cầm chén thuốc đi vào phòng nhỏ.

Liễu Phong Liễm lúc này chợt cảm thấy một cỗ lãnh ý nổi lên, sợ run người. Kì quái, khí trời hiện tại tuy có cảm giác mát nhưng không lạnh, chẳng lẽ bởi vì thụ thương mà thể chất y yếu đi.

“Liễm, uống thuốc đi.”

“Nga, hảo.” Liễu phong Liễm đem thân thể đang tựa vào thạch bích dựng thẳng (ý nói ngồi thẳng dậy)

Tiểu Bảo đi tới bên người Liễu Phong Liễm, ngồi xổm xuống, cầm chén thuốc đưa tới trước mặt y, dùng muống nhỏ từ từ uy y uống được.

Một ngụm lại một ngụm, rất nhanh chén được đã hết. Dừng lại động tác uy được, Tiểu Bảo dùng khăn mềm nhẹ nhàng lau đi được tích bên khóe miệng Liễu Phong Liễm.

“Chưa từng thấy ai ngoan như Liễm, lúc uống thuốc cũng không ồn ào.” Tiểu Bảo ngạc nhiên nhìn y.

“Đó là bởi vì người nhìn thấy đều là tiểu hài tử, chỉ có tiểu hài tử mới ồn ào vì uống thuốc.” Liễu Phong Liễm xem thường nói.

“Ân... Thế nhưng ta là thấy những người lớn a, như phụ thân ta, còn có Lâm thúc thúc, bọn họ đều sẽ giận dữ nếu phải uống thuốc.”

“...” Những người này đang làm gì a, dạy hư tiểu hài tử. Liễu Phong Liễm mặt tối lại, nhíu mày bất mãn.

“Hơn nữa, phụ thân toàn nháo đòi sư phụ dùng miệng uy hấn.” Tiểu Bảo hoàn toàn chỉ có kiến thức, không có kinh nghiệm thực tiễn, ngây thơ kể lại những gì hắn đã từng thấy.

“Ách...cái kia...Tiểu Bảo, phụ thân cùng sư phụ ngươi là người yêu đi?” Nguyên lai là muốn chiếm tiện nghi a, tuy loại hành vi này vô sỉ, nhưng vẫn có thể xem là một phương pháp hả, hay là y cũng dùng thử xem sao.

“Đúng vậy.” Tiểu Bảo đơn thuần đáp.

“Đó là vì, phụ thân ngươi muốn thể hiện hấn cùng sư phụ ngươi rất thân mật nên mới làm như vậy, hiểu không?” Liễu Phong Liễm giải thích.

“Nga, nguyên lai là thế, na... Liễm, chúng ta cũng là người yêu, ta sau này cũng uy như thế có được không?” Tiểu Bảo xấu hổ liếc nhìn Liễu Phong Liễm.

“Ân,...Khả dĩ...” Liễu Phong Liễm giả vờ do dự, kỳ thực trong ngực y đã sớm nhạc khai liễu hoa (vui sướng), lúc trước hấn nghĩ Tiểu Bảo có vị đạo rất thơm ngọt, còn muốn thử lại, nghĩ không ra chính hấn tự đưa mình đến cửa, y đương nhiên nhận lấy. Tuy y có thể chủ động nhưng y muốn nhìn thấy hình dáng xấu hổ khi chủ động của Tiểu Bảo.

Nhìn dáng tươi cười hài lòng của Tiểu bảo, Liễu Phong Liễm tâm băng lạnh cũng có chút hóa mở.

10. Chương 10

“Buổi trưa sẽ để ngươi ăn cháo. Tuy rằng ngươi không sinh bệnh vị giác cũng không sao, nhưng ngươi hôm qua nhiệt độ tăng cao, ăn mấy món thanh đạm sẽ tốt hơn. Qua hai ngày nhìn coi ngươi hồi phục thể nào sẽ cho ngươi ăn chút cháo thịt.” Tiểu Bảo cẩn thận tỉ mỉ an bài đồ ăn cho Liễu Phong Liễm.

“Ân, ta nghe lời ngươi” Liễu phong Liễm nở nụ cười tín nhiệm.

Vốn nghĩ rằng rơi xuống sườn núi vô pháp còn sống, y từ lâu đã thấy sống quá mệt mỏi, có lẽ chết sẽ là lối giải thoát. Ông trời hết lần này tới lần khác đem tới vật nhỏ cứu lấy y, cho y cơ hội được trọng sinh (sống lại), y sao không buông đi quá khứ mà hảo hảo sống, dù sao bị quăng xuống tuyệt mệnh nhai có thể còn sống có mấy người, xem ra mệnh y không tuyệt.

Hơn nữa, hiện tại lại có tiểu tình nhân hồn nhiên tự động đưa đến cửa, ha hã, đại khái đây là lão thiên gia thấy y thảm quá nên đưa tới lễ vật chăng, này y sẽ không khách khí mà tiếp nhận a.

“Liễm, ngươi nghỉ ngơi đi, ta đi ăn một chút gì đó rồi sẽ giúp ngươi đổi được.”

“Ngươi chưa ăn sao?”

“Ân.”

“Cẩn thận phá hư dạ dày đó.” Liễu Phong Liễm quan tâm nói. Ngủ dậy lâu vậy rồi mà còn chưa có ăn gì, nếu như sinh bệnh phải làm sao.

“Không thấy đói bụng.” Tiểu Bảo không quan tâm nhún nhún vai.

“Sau này không cho làm vậy nữa.” Liễu Phong Liễm nghiêm túc nói.

“Nga.” Liễm quan tâm hấn a, hấn cao hứng cười hì hì.

Tiểu Bảo lấy ra trong bao quần áo lương khô, vẻ mặt hạnh phúc ăn.

“Ngươi không ăn cháo sao?” Liễu Phong Liễm kì quái nhìn Tiểu bảo, hấn sao cứ ăn bánh bánh nướng như thế.

“Nga, ta vốn dĩ không mang nhiều gạo lắm, cũng không nghĩ tới sẽ có nhiều người, ngươi lại đang bị thương đương nhiên để cho ngươi ăn. Không biết có đủ gạo đến khi ngươi khỏi hay không.” Tiểu Bảo không ý tứ gãi đầu.

“Ngươi...Ai...Ngươi cũng hỏi ta là người tốt hay xấu, cứ tốt với ta như thế không sợ ta lấy oán trả ơn sao?” Liễu Phong Liễm thở dài nói.

“Ta không nghĩ tới. Ngươi sẽ sao?” Tiểu Bảo thành thật hỏi.

“Sẽ không.” Liễu Phong Liễm nghiêm túc cùng kiên quyết nói.

“Na không có là được rồi. Người tốt có khi cũng xấu, người xấu chưa chắc đã không tốt, ta không phân biệt được người ta nói thật hay giả, hỏi cũng như không hỏi, bất quá ta tin tưởng vận khí ta rất tốt, hơn nữa

trực giác của ta cũng không tệ, nếu không ta cũng sẽ không muốn người làm người tình nhân của ta...” Tiểu Bảo vừa nói vừa xấu hổ đứng lên, cúi thấp đầu.

Liều Phong Liễm giật mình, nguyên lai Tiểu Bảo nhìn người hoàn toàn dựa vào cảm giác. May mà lần này đối tượng là y. Xem ra sau này phải hảo hảo dạy lại hắn làm sao nhận thức người khác. Liều Phong Liễm trong lòng âm thầm phát thệ.

11. Chương 11

Cứ thế thời gian trôi đi, vết thương của Liễm Phong liễm sau mười ngày đã dần khỏi hẳn, may nhờ được hiệu kì hảo của Tiểu Bảo mà vết thương của y mới có thể nhanh như vậy đã hết.

Tiểu Bảo lúc này bắt đầu chuẩn bị bước thứ hai trong kế hoạch, giúp Liễm Phong Liễm gia tăng công lực, là tiểu công thì võ công không thể kém được, hai ngày nay hắn đã chuẩn bị được thật tốt rồi. Hơn nữa trước kia có mang theo nguyên khí đan, nhất định hội rất có hiệu lực. Tiểu Bảo trong lòng nhin không được mà cười trộm.

“Liễm, đem dược này cùng chén thuốc uống đi.” Tiểu Bảo đưa cho Liễm Phong Liễm một viên thuốc màu nâu, ý bảo y đem thuốc hòa cùng chén thuốc uống chung.

Liễm Phong Liễm hỏi cũng không hỏi, tiếp nhận được hoàn cho vào miệng, cùng chén thuốc đen ngòm uống. Uống được xong, y nhú mày, ngày hôm nay được có vẻ khó uống.

“Này cho ngươi, là ta hái ở bên ngoài.” Tiểu Bảo cười cười nhìn y nhú mày, tiện tay đưa cho y tiểu trái cây màu trắng sữa trong suốt.

Liễm Phong Liễm tiếp lấy, đưa lên mũi ngửi ngửi, một cỗ mùi hương thơm ngát xông vào mũi, vị đạo thanh thần khí sảng.

“Cái này là gì?” Liễm Phong Liễm nghiêm mặt hỏi.

“Này a? Ta hái được.” Tiểu Bảo thanh sắc giấu diếm trả lời. Liễm sẽ không phát hiện ra cái gì đi, y hẳn là chưa từng gặp qua nó mới phải a.

“Hái dưới ven núi?” Liễm Phong Liễm tiếp tục truy vấn.

“Đúng vậy đúng vậy.” Tiểu Bảo gật đầu như già tởi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Ác ~” Liễm Phong Liễm nhân thần nghiêng ngả nhìn chằm chằm Tiểu Bảo, ngón tay niết niết lên vỏ trái cây.

“Ai, điểm nhẹ a! Niết hồng là không được a!” Tiểu Bảo nhìn động tác của y, lòng lo lắng.

“Không tốt?” Liễm Phong Liễm câu lên nụ cười ẩn chứa ta khí.

“...” Phát giác bản thân bị lừa, Tiểu Bảo đưa hai tay lên bịt miệng lại không nói thêm gì nữa.

“Hừ! Xích châu, màu trắng sữa, trong suốt, trong sáng, mọc ở ngọn núi lửa lâu năm có nham thạch nóng chảy lưu động, mười năm chỉ có ba quả, rất khó kiếm được. Mặc dù mọc ở nơi có nhiệt độ rất cao thể nhưng được tính lạnh vô cùng, có khả năng tăng mười năm công lực, là thánh phẩm mà người giang hồ mong muốn.”

“A! Sao ngươi biết? A, không đúng, ta cái gì cũng chưa nói!” Lời đã nói, Tiểu Bảo không thể thu hồi.

“Hừ! Ta từng gặp qua.”

“Ha hả...” Tiểu Bảo cười vô tội, “Ta không phải là cố tình giấu ngươi, xin lỗi.”

“Ai, ... Tiểu Bảo, ngươi căn bản là không cần đối ta giải thích...Ngươi đối với ta thế này, chẳng lẽ là vì thích ta sao?”

“Ân, đúng vậy, ta thích ngươi, lí do này không đủ sao? Ta nghĩ vậy là đủ rồi.” Tiểu Bảo mờ mịt trả lời, “Phụ thân ta nói thích một người thì phải đối người đó hảo.” Sau này có được người kia rồi sẽ bắt người đó đối tốt với hắn gấp đôi hì hì.

Phụ thân Tiểu Bảo thật không biết ngươi giáo dục thế nào, chính là thất bại a. Ngươi không sợ Tiểu Bảo bị người ta lừa sao. Liễu Phong Liễm thở dài trong lòng.

“Ngươi không sợ...”

Liễu Phong Liễm còn chưa nói hết câu đã bị Tiểu Bảo cắt lời.

“Liễm, những lời này không biết ngươi đã nói bao nhiêu lần rồi. Ngươi nói không thấy chán, ta đây thì nghe thấy phiền rồi.” Tiểu Bảo lộ vẻ mặt khó chịu nói, “Ta biết Liễm tín nhiệm ta, cũng có điểm thích ta. Nếu không ta để ngươi uống được cổ quái như vậy tại sao ngươi hỏi cũng không hỏi liền đem toàn bộ uống hết, này chứng minh ngươi là tín nhiệm ta. Còn có, ta mấy ngày nay tìm ngươi làm nũng, nháo nháo ngươi, ngươi cho tới bây giờ cũng không có phản đối, này chứng minh ngươi có điểm thích ta. Ta nói có đúng không?” Tiểu Bảo cười hì hì giúp Liễu Phong Liễm phân tích.

“Đúng.” Liễu Phong Liễm không chút suy nghĩ nói.

12. Chương 12

“Ta biết là ngươi thích ta.” Tiểu Bảo vui vẻ nhào tới bên người Liễu Phong Liễm cọ cọ.

“Vậy ngươi có thể nói cho ta biết chén thuốc ta vừa uống là gì không? Còn có được hoàn?” Liễu Phong Liễm hai tay ôm lấy Tiểu Bảo, trêu mếu xoa xoa mái tóc hắn. “Àch... Có thể không nói không?” Vừa nghe nói thế, Tiểu Bảo lập tức giả vờ đáng vẻ thương cảm hề hề ngẩng đầu nhìn y.

“Ngươi nói sao?”

“Được rồi, ta nói. Là nước của Băng tinh quả.” Miệng đô đô ủy khuất.

“Sẽ không phải là cái mà ta đang nghĩ tới chứ?” Y thiêu mi, chờ đợi đáp án.

“Chính là Băng tinh ở Tuyết Sơn mà ngươi nghĩ. Nó cùng Xích châu dùng chung có thể chống đỡ bách độc, nhưng không thể nuốt mà phải để thành vật lỏng mà dùng. Còn có cái được hoàn là nguyên khí đan, có tác dụng điều trị nội tức.” Tiểu Bảo chịu không nổi nữa, thẳng thắn nói thật ra, nói xong quay đi chỗ khác không nhìn Liễu Phong Liễm, khó chịu cực kì.

“...”

“Ngươi sao lại không nói lời nào? Ta làm vậy còn không phải vì tốt cho ngươi sao? Làm vậy thế nhưng lại bị ngươi đem ta thành phạm nhân mà tra hỏi, ngươi sinh khí cái gì?” Đợi nửa ngày cũng không thấy Liễu Phong Liễm nói một câu, Tiểu Bảo xoay người lại, trong mắt hàm chứa lệ quang ủy khuất kêu lên.

“Ai...Ngoan, Tiểu Bảo. Ta không có sinh khí a, ta chỉ là có nhiều sự tình như thế, ta nhất thời phản ứng không kịp, không khóc không khóc. Ngoan, ngoan!” Thấy lệ quang trong mắt Tiểu bảo, Liễu Phong Liễm luống cuống chân tay, yêu thương mà ôm Tiểu bảo vào lòng dỗ dành.

“Vậy ngươi còn muốn hỏi?” Tiểu Bảo dùng nhãn thần lên án hành vi của y.

“Ai...Ta là vì biết Tiểu Bảo đối ta có thật tốt a?” Liễu Phong Liễm hoảng loạn giải thích.

“Ngươi hiện tại đã biết?”

“Biết, rất rõ ràng. Tiểu Bảo đối ta hảo, ta toàn bộ đều biết.” Y như tình nhìn Tiểu Bảo, sau này y sẽ đối Tiểu Bảo thật tốt. Liễu Phong Liễm trong lòng ngầm hạ quyết định.

“Ân. Ngươi sau này không được nghi thần nghi quỷ nữa, nếu không ta sẽ mặc kệ ngươi.” Tiểu bảo trịnh trọng nói.

“Hảo, ta thề.” Liễu Phong Liễm nhanh chóng giơ tay phải lên, “Ta thề sau này quyết không hỏi lại nữa.

“Này cũng không sai biệt lắm.” Tiểu Bảo phá lên cười.

13. Chương 13

“Còn không mau đem trái cây ăn!” Tiểu Bảo liếc mắt oán trách y, chỉ chỉ trái cây.

“Nga.” Liễu Phong Liễm ngoan ngoãn đem Xích châu quả để vào trong miệng nhai nhai hai cái liền nuốt vào bụng.

“Phốc... Ha ha ...” Tiểu Bảo nhìn động tác của y mà cười thành tiếng. Vừa mới hỏi đông hỏi tây nghi ngờ, giờ lại hành động nhanh chóng như vậy.

Nghe được tiếng cười, Liễu phong Liễm mặt đỏ ửng ngại ngùng, cười cười.

“Hi... Chờ buổi tối sẽ cho ngươi uống một viên nguyên khí đan, nội tức của ngươi hẳn sẽ được điều trị thông thuận. Sáng hôm sau, ngươi có thể thử vận công xem sao, ta nghĩ sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“Hảo, đều nghe lời người.”

“Vậy giờ ngươi nhắm mắt nghỉ ngơi đi!” Tiểu Bảo khẩu khí đại phu ra lệnh.

“Ta không mệt, vừa mới ngủ trưa dậy mà.” Liễu phong Liễm lắc đầu.

“Ta mệt, ngươi ngủ trưa cùng ta.” Tiểu Bảo làm nũng cùng đánh đá nói, nhào vào lòng Liễu Phong Liễm, “Ta muốn ngươi ôm ta ngủ.”

Liễu Phong Liễm bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là sủng ái ôm sát Tiểu Bảo, cẩn thận tỉ mỉ thay hắn bó chặt cái áo choàng, “Ngủ đi, ta ôm ngươi.”

“Ân, Liễm cũng đem con mắt nhắm lại.” Cẩn thận tránh khai vết thương ở ngực của Liễu Phong Liễm, Tiểu Bảo vẽ mặt ngọt ngào mỹ mỹ oa trong lòng y nói liên miên.

Nhờ có Tiểu Bảo, Liễu Phong Liễm mới có thể an tâm tiến nhập mộng đẹp. Y đã bao lâu rồi không có như vậy an tâm mà ngủ, nói thật chính y cũng không nhớ được. Trên người Tiểu Bảo có một loại cái gì đó khiến y cảm giác thấy thư thái, an toàn và ngọt ngào. Mà người đã lừa gạt hãm hại y, thời khắc mà gã đẩy y rơi xuống vách núi hai người đã tựa như hai người xa lạ, thế nhưng lúc này nhớ tới gã tâm y lại có chút đau đớn. Bất quá y tin tưởng Tiểu Bảo sẽ thay y xua đi nỗi đau ấy trong tâm.

“Tiểu Bảo, đây chính là do ngươi chọn, ta đã cho ngươi rất nhiều cơ hội cho ngươi buông tay thế nhưng ngươi vẫn như cũ không chịu, ta đây quyết không để ngươi... có cơ hội buông tay. Biết không, Tiểu Bảo ngốc.” Nhìn tư thế ngủ ngây thơ của Tiểu Bảo, Liễu Phong Liễm khẽ vuốt khuôn mặt ngây ngô của hắn, thì thào lầm bầm.

“Ai, dù thế nào ta cũng sẽ không buông tay, buông tay chính là đọa ngục.” Liễu Phong Liễm kéo áo choàng lên cao phủ lên hai người bọn họ, an tâm nhắm mắt tiến nhập mộng đẹp.

Người vốn dĩ ngủ say từ lâu len lén mở mắt ra, cười hạnh phúc, dùng ngón trỏ điểm nhẹ lên mũi Liễu Phong Liễm: “Liễm ngốc, ta chính là muốn ngươi không buông tay a. Hoàn hảo ngươi không quá trì độn, nếu không ta sẽ khổ a, may là hắc!” Ngáp một cái, Tiểu Bảo vui mừng nhắm mắt lại, phụ thân nói đều đúng, lần sau gặp lại phụ thân nhất định phải hảo hảo cảm tạ hắn.

14. Chương 14

Hoàng hôn, Tiểu Bảo uy Liễu Phong Liễm ăn nguyên khí đan thứ hai.

“Có cảm giác khó chịu không?”

“Không có, nhưng thật ra cảm thấy nội tức thông thuận hơn.”

“Không có là tốt rồi, ta sợ ta cho người dùng nhiều được quá lạ đem người phá hư. Sự phụ ta nói mỗi bộ phận trên cơ thể đều mẫn cảm với nguyên khí đan, ăn vào nội tức sẽ loạn, may mà người không sao.” Tiểu Bảo đột nhiên nhớ tới điều gì đó, nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày nói tiếp, “Liễm, người chờ một lát.”

Nói xong liền đi tới bao y phục tìm kiếm này nọ.

“A! Có!” Tiểu Bảo cầm một cái hộp vàng đi đến bên người Liễu Phong Liễm ngồi xuống.

Hắn mở hộp, từ đó lấy ra một con rắn cỡ ngón út, dài khoảng ba mươi ly (cm) đang cuộn mình mà ngủ say.

“Tĩnh, tĩnh, tiểu kim. Mùa xuân đến rồi, người sao ngủ hoài vậy? Chưa từng gặp con xà nào giống như người.” Tiểu Bảo dùng hai ngón tay kẹp đuôi tiểu kim xà lắc mạnh.

Tiểu kim xà lo lắng chuyển mình, há mồm bất mãn muốn cắn cái tên quấy rối giấc ngủ của nó, vừa thấy Tiểu Bảo liền đổi, trườn trườn trên cổ tay Tiểu Bảo.

“Được rồi, rắn lười, cho người một nhiệm vụ.” Tiểu Bảo đối kim xà chỉ chỉ Liễu phong Liễm, “Lại đó cắn đại soái ca một ngụm đi.”

“Liễm, ta để tiểu kim cắn người thử xem Xích châu quả cùng Băng tinh quả có hiệu lực không, yên tâm là nếu không thành công, ta có thuốc giải.”

“Ân.” Liễu Phong Liễm phối hợp vươn ra cánh tay, vén áo lên.

“Đến, tiểu kim cắn nhẹ thôi.” Tiểu Bảo để tiểu kim lên tay Liễu Phong Liễm ý bảo nó cắn y. Tiểu Bảo giờ lên

Tiểu kim xà nghe lời khẽ cắn một ngụm liền buông ra bò lên tay Tiểu Bảo tiếp tục ngủ. Tiểu Bảo để tiểu kim xà vào cái hộp, đặt qua một bên.

Tiểu Bảo giờ lên cánh tay Liễu Phong Liễm mà nhìn, nơi bị tiểu kim cắn để lại hai lỗ nhỏ màu đen, nhưng chậm rãi máu đen bị màu hồng của máu hòa tan thành đỏ rực độc nhất vô nhị.

“Ha ha, Liễm người sau này là bách độc bất xâm a.” Tiểu Bảo giờ cánh tay Liễu Phong Liễm lên tranh công.

“Tiểu Bảo thật lợi hại.” Liễu Phong Liễm ôm chầm Tiểu Bảo, hôn nhẹ cái trán hắn khích lệ nói.

“Hi hi, ngày hôm nay bắt được thảo, đợi lát chúng ta làm thịt nó, được không?”

“Hảo, người làm gì ta cũng ăn.”

“Ân.”

“Tiểu Bảo...”

“A?”

“Người không có dùng Xích châu quả cùng Băng tinh quả đúng không?”

“...” Tiểu Bảo trong lòng Liễu Phong Liễm run rẩy một chút, bảo trì yên lặng đứng yên.

15. Chương 15

“Vì sao?” Liễu Phong Liễm chặt chẽ ôm chặt thắt lưng Tiểu Bảo, thanh âm trầm thấp rồi có chút âm điệu bất ổn.

“...Bởi vì chỉ có một viên...”

“...”

“Phụ thân tìm được tổng cộng có ba viên... Phụ thân cùng sư phụ, còn có ta. Người làm thế nào phát hiện được?”

“Lúc thời gian được có hiệu lực, người không biết.” Liễu Phong Liễm thở dài, bình tĩnh kể rõ. Tiểu bảo đứa ngốc, nếu như y không hỏi, hắn dự định giấu diếm suốt cho coi.

“...Ta không nên để tiểu kim cần người...” Tiểu Bảo trong lòng hận muốn chết, “Không quan hệ! Công phu của Liễm được rồi, có thể bách độc bất xâm, không sợ mê được, cả nhuyễn cân tán cũng không lo. Liễm có thể bảo hộ cho Tiểu Bảo a, ta hảo mong ước có một người giống như phụ thân bảo hộ sư phụ mà bảo hộ cho ta. Mỗi lần thấy phụ thân cùng sư phụ, ta đều hảo ước mong. Bất quá, ta không ao ước nữa, vì ta có Liễm a. Hơn nữa ở bên ngoài, phiền phức của Liễm so với ta nhiều hơn, vì vậy Liễm càng cần những thứ kia hơn.”

Tiểu Bảo trấn an Liễu Phong Liễm, hôn lên môi y.

Liễu Phong Liễm lấy tay nâng gáy Tiểu Bảo, trọng trọng áp lên Tiểu Bảo. Hai người thân mật triền miên, Liễu Phong Liễm chủ động dùng đầu lưỡi khai mở đôi môi Tiểu Bảo, tham tiến vào trong miệng hắn mà dây dưa. Tiểu Bảo trức trặc phản ứng, tùy ý Liễu Phong Liễm điều khiển, nhưng Tiểu Bảo lại không có kinh nghiệm, không hiểu cách hô hấp, cách nuốt, nước bọt trong suốt chậm rãi chảy xuống bên mép hắn.

Ngay lúc Tiểu Bảo tưởng chừng có thể ngừng thở, Liễu Phong Liễm khẽ cắn lên môi hé mở tựa như cánh hoa của hắn.

Tiểu Bảo đỡ lấy ngực, thở dốc.

“Đừng mê hoặc ta, nam tử trưởng thành nhẫn nại có hạn. Tiểu Bảo, lần sai sẽ không đơn giản buông tha người như vậy đâu.” Liễu Phong Liễm lấy tay xoa đi vết chỉ bạc bên khóe miệng Tiểu Bảo, nghiêm mặt nói.

Tiểu Bảo bất mãn liếc y, ai muốn y nhẫn nại đâu, ngu ngốc.

“Không được, người còn quá nhỏ, mặc kệ thế nào, người đừng nghĩ tới ném thử.” Liễu Phong Liễm buồn cười nhìn về mặt bất mãn của Tiểu Bảo.

“Hừ! Nói ta nhỏ, vậy người bao nhiêu tuổi?” Tiểu Bảo vẻ mặt xem thường.

“Ta a, ta hai mươi một.” Liễu Phong Liễm sủng nịch xoa bóp gương mặt đỏ hồng của Tiểu Bảo, “Tiểu Bảo thì sao?”

“Mười bốn.” Tiểu Bảo trưng ra vẻ mặt ‘Người có ý kiến?’ lườm lườm Liễu Phong Liễm.

“Ha hã, đừng nhìn ta như thế, cùng lắm là bị người ta nói trâu già gặm cỏ non mà thôi, ta còn buồn bán lời a.”

“Người biết là tốt rồi.” Tiểu Bảo hừ một tiếng, xoay người đi, không thèm để ý đến tiếng cười bên tai.

“Ha hã...”

Nhưng ngẫm lại còn có chuyện chưa nói, hắn quay người lại.

“Liễm, tiếp qua mười ngày nữa, chờ nội công của người luyện thông, tu luyện xong bản nội công tâm pháp, chúng ta vào thành được không?” Tiểu Bảo đưa cho Liễu Phong Liễm một quyển thư tên Vô tượng

“Đây là?”

“Ta cũng không rõ. Đây là trước ta được học, sư phụ nói rất hữu dụng, ta luyện cũng thấy được nó rất tốt, hơn nữa sư phụ nói trước đây dù có luyện nội công tâm pháp khác cũng có thể luyện Vô tượng. Hai loại sẽ không bị lẫn lộn, thậm chí còn cùng nội công tâm pháp mà trước đây người học đồng hóa với nhau, dung hợp, công lực tăng tiến. Liễm, người sau này sẽ là đại cao thủ a.” Tiểu Bảo hưng phấn thét chói tai (ta thề QT viết thế).

“Ân, Liễm là đại cao thủ để có thể bảo hộ Tiểu Bảo quá mức lương thiện để bị người ta lừa.” Liễu Phong Liễm kiên định cười.

“Này chờ người luyện xong, người nhất định phải mang ta đi ngoạn nhiều nơi a.”

“Hảo, Tiểu Bảo muốn đi đâu, ta sẽ mang người đi đó.”

“Ân! Một lời đã định!”

“Một lời đã định!” Liễu Phong Liễm đưa ra đáp án khẳng định.

“Da, Liễm tuyệt nhất.” Tiểu Bảo sung sướng ôm lấy Liễm Phong Liễm.

Liễm Phong Liễm mỉm cười ôm lấy Tiểu Bảo không ngừng dụi dụi thân thể. Còn chưa đủ, ta còn muốn đối với người tốt hơn nữa, Liễm Phong Liễm từ dưới đáy lòng nghĩ.

16. Chương 16

“Liễm, ngày mai chúng ta đi được không?” Tiểu Bảo chống hai tay lên má, quỳ rạp trên mặt đất nhìn chòng chọc Liễm Phong Liễm đang ngồi trên đất thu công.

“Nghĩ muốn đi?” Liễm Phong Liễm theo trên mặt đất kéo Tiểu Bảo lên, ý bảo hắn ngồi bên người y.

“Ân.” Tiểu Bảo thành thật gật đầu, “Vốn dự định là khi thương thế người tốt ta sẽ đi ra ngoài. Hiện tại đã hơn một tháng, thương thế của người sớm được rồi, tâm pháp cũng đã luyện tới tầng thứ tư, Xích châu quả có thể giúp công lực người tăng tiến mười năm. Hiện tại ra ngoài nếu gặp phải người quen cũng không cần phải sợ nữa.” Tiểu Bảo mỉm cười nhìn Liễm Phong Liễm.

Hắc hắc! Hắn thật lợi hại a, có thể làm cho võ công của Liễm tăng tiến lên hàng cao thủ a. Ha ha! Ngay cả chính hắn cũng thật bội phục hắn, hắn thật là vĩ đại a! Tiểu Bảo trong lòng kiêu ngạo nghĩ đến.

“Ta ở bên ngoài trừ bỏ thuộc hạ không có người quen.” Liễm Phong Liễm thấp giọng tự giễu nói, “Có cũng chỉ là người qua đường không quen biết cùng địch nhân.”

“Thuộc hạ của người ta có thể nhận thức, không quan hệ. Khách qua đường cũng chỉ là quá khứ. Địch nhân thì... Ân... Phóng chừng hiện tại họ đánh không lại người.” Tiểu Bảo nghiêng đầu suy nghĩ một chút, mơ màng cười, “Na... Còn người nào đối với người nữa không?”

“...Tiểu Bảo...”

“Ân, ta nghe đây.”

“Ta nói cho người một cố sự.” Liễm Phong Liễm cúi thấp đầu, nhắm mắt, nội tâm đấu tranh, chốc lát sau bắt đầu nói.

“Chờ một chút, người là thật sự muốn nói?” Tiểu Bảo ngăn cản Liễm Phong Liễm sắp thốt ra lời nói, con mắt bất an nhìn y nghi vấn.

Liễm Phong Liễm nhìn ra một tia bất an trong lòng Tiểu Bảo, vỗ vỗ tay hắn, trong mắt đầy nhu tình, khẳng định nói: “Ừ, ta muốn nói. Người có nguyện ý nghe không Tiểu Bảo?”

Kì thực chuyện quá khứ trong lòng y cũng lưu lại nhiều nỗi ưu tư, nhưng nỗi ưu tư này đại biểu việc biết thế lúc trước y không làm, hối hận ngày đó quá ngu xuẩn, ngu ngốc, cho dù người kia có xuất hiện một lần nữa trước mặt y y cũng không để ý đến sự tồn tại của gã nữa, dù sao không yêu sẽ không hận.

Cũng đã mệt mỏi rồi. Cái kinh nghiệm suýt nữa tử vong khiến cho y nghĩ thông suốt, nghĩ thấu, hồi đó đơn giản là vì tự tôn của mình, y cảm thấy không cam lòng mới có thể dẫn đến sự dấn thân mãi sau. Hiện tại y chủ động bỏ đi đoạn dây dưa không ngớt này. Nay y một thân một mình, thoải mái, tự tại, cũng là ông trời ưu ái giúp y nắm được tư vị hạnh phúc, cuộc đời này y đã thấy thỏa mãn rồi.

Vì vậy y không muốn đối Tiểu Bảo giấu diếm bất kì điều gì, muốn thẳng thắn kể hết mọi chuyện.

“Ân.” Tiểu Bảo kiên định lên tiếng trả lời.

17. Chương 17

“Trước đây, ta vốn là Thiệu Bảo chủ của Thượng Thiên bảo ở phương Bắc, mẫu thân ta thân thể vốn rất kém, khi ta còn rất nhỏ nàng đã qua đời. Phụ thân ta chỉ có mình ta là con trai độc nhất, vì vậy ta được bảo vệ rất cẩn thận. Tại năm ta năm tuổi, hắn nạp vào cửa Cẩm di nương người Khiết Đan, không lâu sau thì có tin vui, phụ thân thật vui vẻ lập tức đem nàng thành chính thất, sau này nàng thuận lợi sinh hạ nhi tử, khi đó nàng ở sau lưng phụ thân nơi chốn đều nhằm vào ta, trong sáng trong tối hại ta không ít lần. Ta

nói cho phụ thân biết, hắn cũng không tin, hắn nói cười đi nường vào cửa, nường đối ta rất tốt, không có khả năng làm ra loại sự tình này...A...” Liễu Phong Liễm lộ ra vẻ mặt bi ai tự giễu, “Này còn chưa tính, sau đó chẳng rõ vì sao nữ nhân đó đột nhiên không làm hại ta nữa, ta còn cho rằng phụ thân cuối cùng đã tin lời ta, mặc dù nét mặt trách cứ ta nhưng lại ngầm cùng nường hòa hảo nói qua, nường mới có thể yên đi.”

Tiểu Bảo nhìn vẻ mặt buồn bã của Liễu Phong Liễm, trong lòng yêu thương không ngớt, hắn nhẹ nhàng ôm lấy Liễm, không nói gì thoải mái nhìn y. Tiểu Bảo biết y hiện tại cần một người an tĩnh nghe y kể chuyện.

Liễm lặng yên một hồi: “...Dần dần ta lớn lên, trong thời gian đó tất cả đều bình an trôi qua. Một ngày bỗng xuất hiện một người tên là Tần Nguyên. Chúng ta trò chuyện với nhau rất vui vẻ, kết làm bằng hữu tốt. Ta đối gã ngưỡng mộ ngày càng sâu sắc. Gã là cháu ngoại trai của phụ thân ta, lại trăm triệu lần không nghĩ tới hắn lại là tư sinh tử của lục Vương Gia.” Nói tới đây y dừng một lúc.

“Lục vương gia đã tâm bưng bưng, muốn sớm đem thế lục võ lâm thu về tay mình nhưng lại không biết hạ thủ từ đâu. Mà cha ta lại là người dừng đầu võ lâm phương Bắc, như vậy khiến cho Tần Nguyên có cơ hội tranh công. Về sau gã càng đối ta ân ái không ngừng. Ai có thể ngờ rằng Cầm di nương đúng lúc lại là mật thám do Lục vương gia phái đi Khiết Đan, sau lại được được an bài để phụ thân mang nường ta về, như vậy liền dễ dàng sắp xếp bên người phụ thân cơ sở ngầm. Chờ ta chân chính có tình cảm với Tần Nguyên, gã cũng cùng mẫu tử Cầm di nương chính thức đạt thành nhận thức, chuẩn bị mượn tay ta loại bỏ phụ thân, sau đó là ta, đem Tường Thiên bảo thu vào trong tay.

“Có tưởng tượng cũng không được, người tính không bằng trời tính, thuộc hạ của ta trong lúc vô tình bắt được bồ câu đưa tin của bọn họ, biết âm mưu bọn họ định làm, đồng thời còn biết được đệ đệ cùng ta vốn dĩ không cùng huyết thống. Cầm di nương khi vào cửa nhà ta vốn dĩ đã mang thai. A... Ta cùng phụ thân đều bị lừa dối xoay quanh, bất quá ta cũng ngu ngốc, lại chạy đến chết vẫn Tần Nguyên khiến bọn họ biết bị bại lộ kế hoạch. Đêm đó, cha ta chết bất đắc kỳ tử, ta bị người truy sát, may mắn có đám thuộc hạ liều mình đột phá vòng vây. Thế nhưng ta bị Tần Nguyên chặn đứng, đánh rớt xuống vách núi. Vốn tưởng rằng cử tử nhất sinh, lại được người cứu giúp.” Liễu Phong Liễm thần tình có chút cô đơn, nhắc đến Tiểu Bảo thần tình mới dần giãn ra.

“Nên mạng người không nên tuyệt, vậy mới có thể cùng ta gặp gỡ.” Tiểu Bảo mỉm cười trấn an y.

“Vì vậy, trừ người ra, với ta trên thế gian này không còn ai là người thân.”

“Vậy còn Tần Nguyên?”

“Đối gã ta đã sớm mất đi ái tình, vậy làm sao oán? Còn lại chỉ là cừu.” Liễu Phong Liễm hai mắt đỏ đậm, trong mắt chỉ có huyết hải thâm cừu.

18. Chương 18

“Người muốn báo thù sao?” Tiểu bảo nhẹ giọng hỏi.

“Nghĩ, cũng không nghĩ.” Nói ra xong, biểu tình Liễu Phong Liễm bỗng trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Ách?” Tiểu Bảo thoáng thất thần, há hốc mồm nhìn Liễu Phong Liễm.

Người khác gặp phải loại tình huống này đều không phải nghiêng rằng nghiêng lợi muốn báo thù rửa hận sao? Vừa rồi Liễm còn rất bình thường, sao thoáng cái liền chuyển biến thái độ vậy? (đoạn này hình như thái độ bình thường của Tiểu Bảo chính là nghiêng rằng nghiêng lợi muốn trả thù).

“Có cơ hội đương nhiên sẽ báo, nhưng chỉ là trả thù việc ta bị người thiết kế, hận vì bị lừa. Cái chết của phụ thân, chỉ có thể trách hắn, huống hồ chính hắn sẽ chịu trách nhiệm mọi việc. Hừ! Trước mộ mẫu thân ta hắn từng thề rằng chung thân không cưới, đảo mắt không được một năm liền đón người mới vào cửa, chung thân của hắn thật là ngắn.” Liễu Phong Liễm trào phúng, châm biếm nói, “Vài chục năm nay, ta ấn nhắc đối nữ nhân kia cùng việc hắn không quan tâm ta cũng đã trả hết nợ rồi.”

“...”

“Tiểu Bảo, người có hay không trách ta ích kỉ?” Nói ra luận điệu như vậy, Liễu phong Liễm lo lắng nhìn Tiểu Bảo, sợ hấn từ nay về sau sẽ không để ý đến y nữa.

“...Khẩu khí của người rất giống phụ thân ta...” Tiểu Bảo bị biểu tình của Liễm đánh bại, vô lực rên rỉ nói.

“Ác! Vậy sao?” Liễu phong Liễm thiêu mi thú vị nghĩ.

“...Àn...” Tiểu Bảo bỗng phát giác tốc độ biến hóa biểu tình của Liễu phong Liễm so với lật sách còn nhanh hơn. Xem ra hấn dự tính lệch nha, Liễm cũng không dễ chọc, người chân chính lợi hại là người co được dãn được, Tiểu Bảo dưới đáy lòng không được kêu lên.

Hấn có cảm giác người bên người đích thị là một con hồ ly, chính là loại hồ ly chín đuôi cực phẩm.

“Vậy người trước đây sao lại ngu ngốc đến nỗi bị lừa?” Tiểu Bảo trừng liếc y.

“Ách... Cũng là do ta bất hảo, nhìn người không được... Khi đó ngoại trừ thuộc hạ cùng lớn lên từ nhỏ thì chỉ có gã là tốt với ta, thời gian mà ta nhận thức gã cũng mới chỉ có mười sáu tuổi...” Liễm nhắc tới chỗ thương tâm, sầu não cúi đầu.

“Chờ chút... Người hiện tại hai mươi mốt...Người bị lừa năm năm...” Tiểu bảo cắt lời y, thất thanh kêu lên.

Sắc mặt Liễu Phong Liễm đỏ lên, không ý tứ gật đầu, vội vàng giải thích: “Lúc đầu chỉ là bằng hữu, thẳng tới hai năm trước mới có cái tình cảm kia.”

Tiểu bảo nghe giống như ngũ lôi oanh tạc trên đỉnh đầu, mặt tái mét, Liễm của hấn thế nhưng lại cùng người khác cái kia, Liễm cư nhiên lại ôm qua người khác. Không được, hấn nhất định phải chém cái tên hỗn đản kia, phải tuyệt hậu hấn.

Nhìn Tiểu Bảo sắc mặt bưng bưng, Liễm bất an nhẹ kêu: “Tiểu Bảo.”

Liễu Phong Liễm ôm chặt Tiểu Bảo, cho rằng hấn đang miên man suy nghĩ: “Tiểu Bảo, cái ôm của ta không đủ ấm, vai ta không rộng, cánh tay không đủ dài, lòng cũng rất nhỏ.”

“A?”

“Vì vậy, vừa đủ cho một người dùng mà thôi.” Y nâng mặt Tiểu Bảo lên, thâm tình mà kiên định nói cho hấn.

Nguyên lai là hướng hấn giải thích. Tiểu bảo linh ngộ ra cười cười.

“Hảo, ta sẽ đem tâm người tràn đầy ta, không để lại chút khe hở nào.” Tiểu Bảo tự tin lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Thế nhưng người thật sự không muốn báo thù?”

“Ta không muốn lừa gạt người, nhưng Tần Nguyên hiện tại nhất định quyền cao chức trọng, mà ta thì vất vả mới có được cuộc sống sinh hoạt bình thường, ta không muốn phá vỡ nó.” Liễu Phong Liễm nhắm mắt, nhìn về hư không.

“Liễm, ta làm sao lại không biết người không cam lòng, cũng không khó hiểu sự bất đắc dĩ trong lòng người. Chỉ là... Quên đi... Ta muốn nhìn xem vận khí của ta như thế nào...”

“Người có thể quên đi điều không thoải mái là tốt rồi, ngày mai chúng ta cùng ra ngoài nha.” Tiểu Bảo cúi đầu che giấu đi đôi mắt buồn bã, ngẩng đầu vui vẻ nói.

“Hảo, đều theo ý người.” Liễu phong Liễm sủng nịch điểm lên chiếc mũi vênh vênh của Tiểu bảo, đem hấn ôm chặt vào trong lòng.

Thế nhưng trong mắt y không biết vì sao lại có chút thất thần.

19. Chương 19

Buổi sáng, ánh dương ngập tràn, nơi nơi đều bừng lên sức sống.

”Liễm, nhanh lên một chút, nhanh lên!” Cả sơn lâm tràn ngập tiếng cười đùa của Tiểu Bảo.

”Hảo, hảo.” Liễn Phong Liễm liên tục gật đầu phụ họa, bước chân tiến nhanh hơn.

”Hì hì, sau khi chúng ta đến trấn trên, việc đầu tiên cần phải làm chính là giúp người mua một bộ quần áo, người mặc y phục của ta, nhìn qua người thì quá lớn, quần áo thì lại quá ngắn đi.” Tiểu Bảo nhìn dáng vẻ chật vật của Liễn Phong Liễm liền cười ra tiếng.

”Không có biện pháp. Ta so với người cao hơn một cái đầu, mặc y phục của người đương nhiên là không hợp.” Liễn Phong Liễm cười khổ bất đắc dĩ.

”Vì vậy trước tiên là phải giúp người mua quần áo, sau đó chúng ta tìm một nhà *** nào đó mà sắm khoái tắm nước nóng, rồi ăn một bữa cơm ngon lành.” Vừa nói đến ăn, hai mắt Tiểu Bảo liền sáng lên, nước bọt nhanh chóng chảy xuống đất.

Liễn phong Liễm cảm thấy vô lực lắc đầu, xem ra y sau này phải giám sát Tiểu Bảo chặt chẽ, đỡ phải để hấn bị người ta dùng mỹ thực bắt cóc mất.

”Tiểu bảo, này cho người.”

”Cái gì thế?” Tiểu bảo nhận hà bao, mở ra nhìn, “Hách! Một thỏi bạc cùng ngân phiếu. Wow! Là ngân phiếu năm trăm lượng. Người lấy đâu ra thế?” Tiểu Bảo nghi hoặc nhìn y.

”Ta? Là của ta. “

”Ách... Ta biết là của người. Ta là hỏi người sao có thể có ngân phiếu? Người không phải bị người truy sát sao? Khi đó người còn nói mình thân vô sản a.”

”Ai... Tiểu Bảo, người xuất môn không mang theo bạc sao?”

”Có mang a.”

”Nếu ta bị truy sát, chi phí chạy trốn là cần thiết a. Hơn nữa ta có thói quen xuất môn có mang theo tiền phòng thân, lúc đầu ta cho rằng nó bị rút, bất quá may mắn là hà bao của ta bị kẹt trong đai lưng, rút xuống vách núi không có bị rơi ra.” Liễn phong Liễm một bộ bị dáng vẻ của Tiểu Bảo đánh bại mà giải thích.

”Nga. Ha hã...” Tiểu Bảo cười khúc khích, “Liễm, kì thực người không cần cho ta những thứ này...này, ta cũng có.”

”Cho người mượn trước.”

”Nga.”

Một lúc sau, Tiểu Bảo lại nói: “Liễm, đi như vậy thật chậm. Người dùng khinh công ôm ta đi được không? Vừa lúc cũng có thể nhìn xem thân thủ của người có nâng cao hay không.”

Nhìn Tiểu Bảo chớp mắt chờ mong, Liễn Phong Liễm vui vẻ đồng ý. Thân thủ ôm Tiểu Bảo vào trong lòng, hai chân đề khí điểm trên đất, nhanh nhẹn bay đi.

20. Chương 20

Liễn Phong Liễm cùng Tiểu Bảo bước vào một khách *** bình dân, tiểu nhị đứng thẳng một bên mang về mặt tươi cười chủ động nhiệt tình chạy tới đón tiếp.

”Hai vị khách quan là muốn ở trọ hay chỉ dừng chân?” Tiểu nhị lễ phép hỏi.

”Cho một gian phòng hảo hạng, đem tới các món sở trường của khách *** tới, sau đó chuẩn bị cho ta nước nóng để tắm rửa.” Liễn Phong Liễm lấy ra từ trong người tiền mà Tiểu Bảo nhét vào tay y lúc mua quần áo đưa cho tiểu nhị năm lượng bạc vụn, “Còn thừa là thưởng cho người.”

“Cảm tạ khách quan! Cảm tạ khách quan! Xin ngài đi theo ta.” Nhận tiền thưởng trong tay, tiểu nhị mặt vui như nở hoa, trán nhỏ này rất ít khi gặp được những đại gia hào phóng như vậy, thoáng cái đã đưa cho gã hai lượng phần thưởng, này là bằng lương một tháng của gã rồi.

Theo tiểu nhị lên lầu, Liễu Phong Liễm kéo Tiểu Bảo tới trước phòng chữ thiên thứ nhất thì dừng lại.

Tiểu nhị động thủ mở cửa, làm tư thế thỉnh: “Nhị vị đại gia thỉnh chờ, thức ăn cùng nước nóng lập tức sẽ mang lên ngay.”

“Trước mang nước nóng tới, thức ăn đợi lát nữa.” Liễu Phong Liễm suy nghĩ rồi nói.

“Vâng, khách quan.”

“Ta muốn ăn cháo.” Tiểu Bảo nắm lấy góc tay áo Liễu Phong Liễm làm nũng.

“Ân, lát mua cháo tổ yến đưa tới.” Dứt lời, Liễu Phong Liễm đưa cho tiểu nhị năm lượng bạc.

Tiểu nhị một bên nghe đến há mồm quên cả trả lời, gã mới chỉ thấy luyến đồng mà Trần viên ngoại ở trên mua tận kinh thành cùng với tiểu quan bị đưa lên sân khấu ở Phương Thanh quán. Thế nhưng thanh âm bọn họ không thể dễ nghe giống như vị tiểu công tử này, thanh âm của bọn họ đều quá mức giả bộ, cổ đề thấp giọng, thanh âm tuy nhỏ nhẹ thế nhưng khó nghe, không giống vị tiểu công tử này âm điệu vốn là thấp, khi nói ra rất tự nhiên, ngừng nghỉ êm tai, hơn nữa sóng mắt lưu chuyển tự nhiên mà tản mát nét phong tình mê người. Bất quá tướng mạo người này không có nét ôn nhu, trái lại có vẻ tuần đĩnh, nhưng so ra vị bên cạnh kia giống như một vị cô nương tuần tú, thần thái băng lãnh làm người ta không dám tiếp cận.

Đáng tiếc a, nếu như vị tiểu công tử kia có được dung mạo của vị bên cạnh thì nhất định là một người tuyệt sắc.

Liễu Phong Liễm khó chịu nhíu mày, tiểu nhị này bị làm sao, con mắt loạn liếc nhìn quan sát Tiểu Bảo, hẳn là để người khác nhìn chằm chằm như vậy sao?

“Người có thể đi xuống.”

“A! Dạ, tiểu nhân đi chuẩn bị.” Đón nhận nhãn thần băng lãnh của Liễu Phong Liễm phóng tới, tiểu nhị cả người giật mình, tỉnh táo lại, lòng bàn chân như bôi mỡ nhanh như chớp không còn thấy thân ảnh.

21. Chương 21

“Phốc! Coi người đem tiểu nhị dọa sợ, chạy trốn còn nhanh hơn cả thỏ. Nhãn thần dừng quá lạnh, khí thể toàn thân lạnh như cân băng, lúc còn ở dưới vực không phải còn tốt sao? Sao mà vừa mới đi ra đã dọa người, ở tại *** bán y phục cũng vậy. Nào, cười lên đi, người không sợ cứ vậy mặt sẽ cứng ngắc sao?” Tiểu bảo vươn tay thú vị tại gương mặt của Liễu Phong Liễm mà nhu nhu véo véo.

Liễu Phong liễm mặt đỏ nhấc tay muốn ngăn cản, Tiểu Bảo không chịu, khanh khách cười. Liễu Phong Liễm có chút giận, đoạn ôm sát thắt lưng Tiểu Bảo, trừng phạt cái tay bé nhỏ tác quái của Tiểu Bảo, kéo nhét vào lòng không cho nhúc nhích. Hung hăng áp trụ đôi môi Tiểu Bảo, đem toàn bộ tiếng cười của hắn nuốt vào bụng, trải qua một phen trừng phạt kịch liệt, Liễu Phong Liễm thỏa mãn đắc ý nhìn Tiểu Bảo có sức thở gấp mà không thể tiếp tục cười.

Nhãn thần y càng ngày càng lạnh còn không phải vì nguyên cớ kia, một điểm phòng nhân cũng không có, Liễu Phong Liễm ngửa mặt lên trời trở mình xem thường.

Thật là, không phải chỉ là cười y vài tiếng sao, cư nhiên lại dùng chiêu này đối phó với hắn, quá phận! Bất quá, hắn chính là thích Liễm hôn hắn, cảm giác thật ngọt ngào, nhưng vì sao Liễm đối hắn không có tiến thêm một bước nữa?

Kì quái, phụ thân nói qua, chỉ cần là cả hai cùng thích sẽ giống như phụ thân cùng sư phụ mà triền miên. A nha! Nghĩ đến đây thật xấu hổ mà...

Nhưng Liễm thế nhưng vẫn không có hành động a, chỉ thỉnh thoảng hôn hân một chút. Nghĩ đến Liễm hôn mình, Tiểu Bảo mặt dần đỏ lên giống như con cua bị đun sôi mà đỏ bừng.

Có đúng hay không mức độ thích hân của Liễm còn chưa đủ sâu mới không có hành động a, xem ra hân phải có điểm chủ động mới được. Phụ thân từng nói qua tiểu thụ khi chủ động quấn lấy là rất mê người, hân hân nên thử xem sao, phụ thân nói ắt sẽ không sai.

Nói không bằng làm ngay, đợi lát nữa hân sẽ tạo cơ hội nhằm thúc đẩy mối quan hệ giữa hân và Liễm đẩy mạnh càng thêm nước sữa hòa nhau (khăng khít chẳng?)

Liễu Phong Liễm nhìn Tiểu Bảo trong lòng đang bất giác nở ra nụ cười gian manh, lần thứ hai nhìn lên trời than thở. Vật nhỏ này không biết lại có mưu ma chước quỷ gì đây.

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa của tiểu nhị: “Nhị vị đại gia, nước nóng đã đưa tới.”

“Đưa vào đi.” Liễu Phong Liễm như trước ôm Tiểu Bảo thối lui một bên, không có ý định muốn buông tay ra.

Tiểu nhị đẩy cửa tiến vào trong, chỉ đạo mấy tên tạp dịch mang vào một cái mộc dũng thật to, đem từng thùng nước nóng đổ vào bên trong.

Thấy cái mộc dũng thật to này, con mắt Tiểu Bảo chợt lóe sáng, ở trong cái ôm ấm áp của Liễu Phong Liễm, khoe miệng giương lên một độ cung quỉ dị.

Lúc này Tiểu nhị rất thức thời, một cái liếc mắt cũng không dám, làm xong việc liền rất nhanh lui ra ngoài đóng cửa phòng lại.

22. Chương 22

“Người đi tắm trước, ta giúp người chuẩn bị y phục.” Rời khỏi cái ôm ấm áp của Liễu Phong Liễm, Tiểu Bảo đầu y đi tới bên dục dũng, xoay người chạy hai bước tới bên giường tìm kiếm đồ dùng hàng ngày và y phục cho Liễu Phong Liễm.

Vốn định gọi Tiểu Bảo quay lại để hân tắm trước, thế nhưng nhìn thân ảnh bận rộn của Tiểu Bảo, trên mặt y nở một nụ cười tràn ngập hạnh phúc.

“Ngây ngốc ở đó làm gì, nhanh đi tắm đi, để lát nữa nước lại lạnh mất.” Tiểu Bảo quay đầu lại, nở nụ cười, hờn dỗi nói.

“Ân.” Liễu Phong Liễm nghe lời, cởi bỏ quần áo, bước vào dũng trung (trong bồn tắm).

Ngâm mình trong làn nước ấm áp, thân thể uể oải mấy ngày nay rốt cuộc cũng được thư giãn.

Liễu phong Liễm nhàn nhã khép hờ con mắt, thả lỏng toàn thân mà hưởng thụ.

Bỗng nhiên, y có cảm giác một đôi tay mềm mại nhỏ bé té hoạt (tinh tế + trơn nhẵn) ở phía sau nhẹ nhàng chạm rài giúp y xoa bóp, lực đạo ôn nhu vừa đủ phối hợp cùng nước nóng trợ lực, giúp thân thể uể oải của y thoát cái trở nên thoải mái.

Xoa bóp chốc lát, Tiểu Bảo ngừng tay lại, lấy chút bột xà phòng tiểu nhị đem tới đặt ở lòng bàn tay, nhúng chút nước, hai tay xoa vào nhau nghiền nát bột xà phòng tạo thành bọt, xoa lên Liễu Phong Liễm, tinh tế chăm sóc chu toàn.

“Tiểu Bảo, ta tự mình làm được rồi.” Liễu Phong Liễm bắt lấy cánh tay nhỏ bé đang xoa bóp cho y.

Tuy rằng rất hưởng thụ, thế nhưng nói về phương diện khác thì đó lại là một sự dằn vặt, nếu để Tiểu Bảo cứ như thế mà tiếp tục, y sẽ không thể khống chế được nữa, y có cảm giác hạ phúc giờ nay đã xuất hiện một tia phản ứng, có ý muốn đứng thẳng lên.

“Không sao, người chỉ cần hưởng thụ là được, cái khác cứ để ta làm.” Tiểu Bảo ngấm nhìn khuôn mặt gấp đến độ ửng đỏ của Liễu Phong Liễm, cười nhạo nói, “Người là đang xấu hổ sao? Lúc thay được cho người ta đã nhìn thấy hết cả rồi.”

Tiểu Bảo nói những lời như vậy, không những không làm Liễu Phong Liễm ổn định trở lại mà trái lại còn làm cho y trở nên xấu hổ hơn nữa. Khi đó cùng lúc này là không giống nhau a, thay được đầu có sờ tới sờ lui trên thân thể y chứ, cái tay không chịu an phận của vật nhỏ cứ lần mò ở những nơi mẫn cảm của y, nếu không phải Tiểu Bảo tuổi nhỏ không hiểu chuyện thì y đã nghĩ rằng Tiểu Bảo là đang cố ý khiêu khích y.

“Ngô...” Chết tiệt, y thật thật là sắp không nhịn nổi nữa, vật nhỏ thế nhưng lại nhẹ lướt qua đầu núm của y (núm là gì ta không giải thích à nha =))))))

Liễu Phong Liễm giật lại cái tay nhỏ bé đang tác quái của Tiểu Bảo, cưỡng chế lại *** đang bao trùm toàn thân, muốn để Tiểu Bảo đứng cách y xa xa chút. Ai ngờ, Tiểu Bảo đang dựa vào bên cạnh mục dứng, bị y dùng lực lôi kéo, đứng không vững, tay đang chống trên thành mục dứng bị trượt xuống, nửa thân trên bị ngã nhào vào thùng nước, cả người ướt nhẹp.

“A nha! đều là tại ngươi! Làm cái gì mà đột nhiên lại kéo ta, y phục đều ướt cả rồi.” Tiểu bảo được Liễu Phong Liễm nâng dậy, oán hận trừng mắt với y.

“Ta ra trước, ngươi tắm đi.” Biết mình làm sai, Liễu Phong Liễm cúi đầu không dám nhìn.

“Không được, ngươi còn chưa tắm xong. Dù sao cái mục dứng này cũng lớn, ta cùng ngươi tắm.” Nói xong, Tiểu Bảo bắt đầu cởi y phục, không để ý vẻ mặt cười khổ của Liễu phong Liễm, nhấc chân tiến vào mục dứng.

Liễu phong Liễm nhìn thân hình hần lưng lay như sắp đổ, đưa tay ra muốn đỡ, đúng lúc này lòng bàn chân của Tiểu Bảo lảo đảo, cả người ngã ngã nhào lên người Liễu Phong Liễm, may mắn thế nào lại ngay đúng chỗ lửa nóng của y. (oh yeah!!!!!!)

“Ác...” Liễu Phong Liễm kinh hô.

23. Chương 23

Ngay lúc này đây, Tiểu bảo giống như vô tri mà xô dịch một cái, ma sát hạ thể vốn đã nóng rực của Liễu Phong Liễm, tình huống lúc này thật sự đã không thể vãn hồi được nữa.

Nếu còn nhịn nữa, Liễu phong Liễm y sẽ không phải nam nhân (yêu nhất câu này của anh =))).

Mãnh lực túm lấy Tiểu bảo, môi lưỡi mạnh mẽ giao triền, Liễu Phong Liễm đưa lưỡi thâm nhập vào sâu trong miệng Tiểu Bảo, mang theo khí tức chưa hoà nhiệt, tựa hồ như muốn cùng Tiểu Bảo hoà vào nhau, làm cho Tiểu Bảo vươn ra đầu lưỡi đỉnh hương cùng mình dây dưa, không ngừng quấn lấy. Đối với thể tiến công mãnh liệt của y, Tiểu Bảo vô phương trốn thoát. Đầu lưỡi của Liễu Phong Liễm linh hoạt liếm qua những điểm mẫn cảm trong miệng Tiểu Bảo, triệt để quấn lấy đầu lưỡi Tiểu Bảo khiến cho hần chỉ có thể giờ cờ trắng đầu hàng, mặc y khăng cứng.

“A... Ngô...” Tiểu Bảo cố sức quay đi, gấp gấp thở dốc.

Nhưng Liễu Phong Liễm không có chịu buông tha hần, ở bên cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Bảo một lần nữa phong bế cánh môi tựa như cánh hoa của hần. Tiểu Bảo còn muốn trốn tránh lại bị y dùng tay cố trụ lại gáy không cách nào thoát.

Tiểu Bảo mặt đỏ bừng chôn chặt vào hõm vai của Liễu Phong Liễm, không ý thức thân thể đụng phải nơi không nên đụng.

Lòng ngực còn chưa phục hồi hô hấp, trái lại còn trở nên càng gấp gấp.

“Đây chính là do ngươi tự tìm lấy Tiểu Bảo, vốn đã muốn buông tha ngươi.” Liễu Phong Liễm tại bên tai Tiểu Bảo thở ra luồng khí thô.

Bàn tay tại bên thắt lưng Tiểu Bảo lưu luyến không rời. Y đưa tay hướng cổ Tiểu Bảo đi tới, nhẹ nhàng khinh nhu mà khiêu khích, chân đồng thời cũng bắt đầu xâm nhập vào không gian giữa hai chân của Tiểu Bảo.

“Ân...” Tiểu Bảo ngượng ngùng nhìn đôi mắt Liễu Phong Liễm đang bao phủ đầy dự vọng, chủ động hôn lên môi y tựa như câu trả lời đầy thuyết phục.

“Ngô... Tiểu Bảo...”

Liễu Phong Liễm bỗng nhiên ôm Tiểu Bảo đứng lên, bước nhanh đi tới bên giường, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của hắn.

“Ân...” Một tiếng rên rỉ từ trong miệng Tiểu Bảo tràn ra.

Hai tay Liễu Phong Liễm ở trên da thịt trơn mềm như tơ lụa của Tiểu Bảo xoa loạn.

“A...Ân...” Tiểu Bảo vươn hai tay lên vòng ra sau lưng y, thuận theo đường xương cột sống mà vuốt ve.

Liễu Phong Liễm một ngụm oán hận hàm trụ khóa anh đào trước bộ ngực phấn hồng Tiểu Bảo mà ra sức hấp, liếm láp thẳng tới khi nó hoàn toàn đứng lên. Hai bên trái phải đều không buông tha, đôi môi liên tục ngậm lấy không ngừng làm Tiểu Bảo thở dốc không ngừng.

“A ừ, đừng... muốn... liếm...”

“Tiểu Bảo chưa gì đã chịu không nổi rồi sao?” Liễu Phong Liễm tiến tới gần, môi khê hôn lên tai Tiểu Bảo nói: “Nói như vậy, Tiểu Bảo tại sao lại có dạng này?” Liễm trêu đùa hướng tới địa phương tối mẫn cảm của Tiểu Bảo, nhẹ nhàng xoa nắn.

Tiểu Bảo toàn thân run lên giống như điện giật, thanh âm ngọt ngào trong miệng không kiềm chế được mà tràn ra.

“A... Ân... Không nên... Liễm...”

Rõ ràng là hắn mê hoặc Liễm trước, nhưng Liễm hình như rất có kinh nghiệm, Tiểu Bảo đồ kị nghĩ.

Bất quá, hắn biết, hắn nhìn ra được Liễm hoàn toàn mê luyện hắn – yêu thương càng ngày càng sâu, cho dù người bên ngoài có nghĩ đây là việc nguy hiểm hắn cũng quyết không buông tay, bởi vì y chính là ngọn lửa của hắn.

“Nha...” Tiểu Bảo kêu lên sợ hãi, khoái cảm nửa người dưới truyền đến làm cho Tiểu Bảo một trận hít thở không thông.

“Tiểu Bảo là không chuyên tâm nha.” Liễu Phong Liễm khó chịu cắn lên bờ vai trắng nõn của Tiểu Bảo, liền một đường hôn cho tới hạ phúc. Há mồm đem phần thân non nớt của Tiểu Bảo một ngụm hàm trụ vào miệng liếm láp hấp dụyện tới khi cứng hẳn lên.

Khoái cảm quá mức cường liệt khiến cho Tiểu Bảo cảm thấy khó thở: “A... Không nên... Bắn...”

Tiểu Bảo muốn dùng lực đẩy ra Liễu phong Liễm đang kề sát hạ phúc hắn thế nhưng đôi tai mềm nhũn không sao dùng được.

“Không bắn chút nào, chỉ cần là của Tiểu Bảo thì sẽ không bắn.”

“A! A...”

Y dùng lực hấp (mút), Tiểu bảo thoáng cái tựa như hơi khí giới đầu hàng, chất lỏng nồng đậm sền sệt phun trào ra, Liễu Phong Liễm toàn bộ tiếp được, nhổ ra tay hướng cánh hoa chưa từng bị người nào chạm qua nơi mông của Tiểu Bảo tham nhập đi vào.

24. Chương 24

“Ngaoan, Tiểu Bảo, thả lỏng.” Ngón tay thon dài của Liễu Phong Liễm tại lối vào huyết khẩu vì Tiểu Bảo đang quá ngượng ngùng mà không ngừng co rút nỗ lực nhẹ nhàng khuấy đảo, giúp cho hắn thả lỏng, tay kia tại đầu khóa anh đào của hắn nhẹ nhàng âu yếm.

“A...Ừm...” Tiểu Bảo rên rỉ chậm rãi thả lỏng thân thể của chính mình, hắn cảm giác được ngón tay Liễm đã thuận lợi mà tiến nhập cơ thể hắn.

Liễm dịu dàng chuyển động ngón tay, Tiểu Bảo cũng không quá khó chịu, chỉ là có một loại cảm giác buồn bực như bị dồn nén, xem ra phụ thân trước đây để hắn thường ăn những loại thuốc kì quái là rất hữu dụng. Tùy ý ngón tay hoạt động lúc mạnh lúc yếu, cảm giác kỳ diệu không nói nên lời dần dần hiện lên trong cơ thể Tiểu Bảo.

Ngón tay hơi rút ra, sau đó là càng nhiều ngón tay tiến thêm vào.

Ngón tay tinh tế ở trong nội vách ướt át của Tiểu Bảo mềm nhẹ qua lại vừa gãi vừa ấn an ủi, Tiểu Bảo từ từ có chút thích ứng, huyết khẩu tùy theo di động của ngón tay Liễm mà khép mở, chợt ngón tay đụng tới một điểm nổi lên ở chỗ sâu trong thân thể hắn. Đột nhiên, như có một dòng điện gây ra cảm giác tê dại chạy khắp thân thể, Tiểu Bảo thét lên chói tai, cả người run run.

“Bị ta tìm được nơi đó của ngươi rồi.” Liễn Phong Liễm đình chỉ động tác, chậm rãi rời khỏi tiểu huyết của Tiểu Bảo.

“A... Đứng...” Cảm giác được ngón tay trong cơ thể rút ra, Tiểu Bảo vội vàng bắt lấy tay y, thanh âm run rẩy

“Ngoan, Tiểu Bảo, để ta đem tay rời khỏi.” Liễn Phong Liễm vươn người hôn lên gương mặt Tiểu Bảo dỗ dành.

Nhân lúc Tiểu Bảo buông tay ra, Liễn Phong Liễm một hơi rút ra ngón tay đồng thời đem hai chân thon dài của Tiểu Bảo để lên hai khuỷu tay của chính mình, kéo qua cái chăn tơ tằm mềm mại nhét xuống dưới lưng hắn, đem dục vọng từ lâu đã nóng rực không gì sánh được để ở hậu huyết tiểu vừa rồi được âu yếm đến kỳ mềm mại của Tiểu Bảo.

“Tiểu Bảo, sẽ đau một chút, ngươi hãy cố nhịn.” Liễm cẩn thận đem dục vọng đẩy mạnh vào trong cơ thể Tiểu Bảo, vừa đẩy mạnh vừa âu yếm Tiểu Bảo, phân tán Tiểu Bảo khiến hắn không cảm nhận được nỗi đau đớn sâu sắc.

Lúc tiến gần được một nửa thì, Liễn Phong Liễm đột nhiên cố sức thẳng tiến, chôn sâu lửa nóng vào trong cơ thể Tiểu Bảo.

“A a a...” Tiểu Bảo thét lên chói tai.

Đồng thời trong miệng Liễn Phong Liễm phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn: “A... Thật chặt... Nóng quá... Bảo bối của ta, thả lỏng, ngươi rất nhanh có thể cắn đứt ta.” Y dừng lại động tác, chờ cho Tiểu Bảo chậm rãi thích ứng cực đại của y.

Cảm giác được Liễn Phong Liễm vỗ nhẹ mông mình, Tiểu Bảo thở sâu, nỗ lực thả lỏng chính mình.

Chờ được chốc lát, nghĩ Tiểu Bảo đã thích ứng với tồn tại của y, Liễn Phong Liễm cũng không thể nhịn lại lửa dục trong mình, nắm cái eo nhỏ nhắn của Tiểu Bảo, mãnh liệt đánh vào, mỗi một lần động đều thêm mạnh, khiến Tiểu Bảo liên tục cầu xin tha thứ.

“A... Liễm... Chậm một chút... A... Cầu... Cầu ngươi... Ừ ừ...” Liên tiếp nói không thành tiếng mà thay vào đó là thanh âm rên rỉ ngọt ngào liên tục từ đôi môi hắn thốt ra.

Ma sát từ chỗ kết hợp mang đến khoái tuyệt đỉnh mà từ trước tới giờ Tiểu Bảo chưa từng được trải qua. Nghe được chính mình phát ra tiếng rên rỉ *** đáng như vậy, Tiểu Bảo ngượng ngùng nghĩ thật mất mặt, vội vàng lấy tay che miệng lại, làm cho bản thân không còn phát ra âm thanh khiến người nghe phải đoé mắt nữa.

“Được, ta không động nha...” Liễn Phong Liễm thở dốc, khí tức tràn đầy dục vọng, hôn lên đùi trong non mềm.

Khi Liễn Phong Liễm dừng lại động tác, Tiểu Bảo có cảm giác chỗ hai người kết hợp có một loại cảm giác ngứa ngáy khiến hắn không thể chịu đựng được. Tiểu Bảo xoay xoay vòng eo ý muốn khiến Liễn Phong Liễm tiếp tục động tác.

Dường như Liễn Phong Liễm đã hạ quyết tâm, vẫn nhẫn nhịn, không mấy may động.

“Ừm... A... Ngươi động a, oa oa... oa oa... Ngươi bắt nạt ta...” Nhìn thấy tình hình, Tiểu Bảo tủi thân nức nở.

“Ai... Ngoan, không khóc a bảo bối, là ta không tốt, không khóc nga.” Biên nằm phủ lên Tiểu Bảo, Liễu Phong Liễm vừa lấy lòng vừa chiếm tiện nghi mà ra sức động eo.

Một tay đồng thời cũng đi tới dưới thân Tiểu Bảo, cầm dục vọng Tiểu Bảo chậm rãi xoa nắn lên xuống.

Rất nhanh, dưới sự tập kích vừa nhanh vừa mạnh của Liễu Phong Liễm, Tiểu Bảo không ngừng cảm giác chính mình sắp không thở nổi, khoái cảm mãnh liệt bao phủ khắp người hắn, hắn phát ra thanh âm nức nở, thân thể rung động từng hồi. Cuối cùng, theo sự ra vào của Liễu Phong Liễm, một cổ nhiệt lưu chạy ào trong cơ thể Tiểu Bảo, hắn mất khống chế mà phóng ra trong tay Liễu Phong Liễm, lần thứ hai đạt tới cao trào.

25. Chương 25

Tiểu Bảo mệt mỏi rồi nằm ở trên giường, tiếng thở dốc sau khi trải qua một hồi tình cảm mãnh liệt dần trở nên chậm lại. Liễu Phong Liễm yêu thương vén sợi tóc dính trên trán ẩm ướt mồ hôi của Tiểu Bảo, sau đó dịu dàng hôn khuôn mặt đỏ bừng của hắn, rồi y từ trong cơ thể Tiểu Bảo rời khỏi, đứng dậy xuống giường. Lấy khăn mặt thấm qua nước rồi trở lại bên giường, y sản sóc chà lau thân thể đổ mồ hôi nhễ nhại của Tiểu Bảo.

“Ừm...” Cảm giác được nơi riêng tư bị thâm nhập, Tiểu Bảo vốn dĩ đang híp hai mắt lại đột nhiên mở ra, giãy dụa muốn ngồi dậy.

“Đừng nhúc nhích. Cái đó của ta hiện còn ở bên trong người, phải lấy ra, không người sẽ bị tiêu chảy.” Tay mát lạnh nhẹ đè lại thân thể Tiểu Bảo đang kháng cự, Liễu Phong Liễm dịu dàng dỗ dành.

“Ta... Ta tự mình làm.” Tiểu Bảo đẩy tay Liễu Phong Liễm ra, hai gò má đỏ bừng, luống cuống tay chân kéo chăn qua một bên che lấp trên người.

“A! Che cái gì? Cái không nên nhìn cũng đều đã nhìn thấy, phía trước ta sớm đã xem hết cả rồi.” Liễu Phong Liễm trêu đùa gõ nhẹ lên kiêu mũi Tiểu Bảo, “Hiện tại biết xấu hổ rồi sao, trước là ai lớn mặt như vậy quyến rũ ta a?”

“Người... Tức giận...” Tiểu Bảo bất an nhìn nhìn Liễu Phong Liễm sắc mặt có chút âm tình bất định khó có thể nắm bắt, thanh âm nho nhỏ hỏi.

“Không có, ta cười trộm còn không đủ, sao có thể tức giận, chỉ là... Ai... Vốn định chờ người lớn chút nữa, người vẫn còn nhỏ như vậy... Ai, trách ta định lực (khả năng chịu đựng) không đủ.” Y ôm lấy Tiểu Bảo, để hắn ngồi ở trên đùi mình, khẽ vuốt cái lưng như tơ lụa của Tiểu Bảo, ghé vào lỗ tai hắn thở dài.

“Ta nào có nhỏ, ta yêu người, này chứng tỏ ta đã trưởng thành, có thể vì hành vi của chính mà chịu trách nhiệm rồi.” Tiểu Bảo phản bác, đem mặt đang chôn ở cổ Liễu Phong Liễm cùng y đối mặt, tỏ rõ thái độ rõ ràng.

“Bởi vì ta không muốn buông tay, không muốn có cái gì có thể làm người dao động, vì thế ta phải giam cầm người lại, đương nhiên nếu như người đổi ý, ta cũng sẽ truy đuổi người tới chân trời góc biển, mặc kệ người có nguyện ý hay không ta đều phải giam người lại.” Tiểu Bảo tự tin nói.

“Tiểu Bảo...” Liễu Phong Liễm ôm chặt thân thể Tiểu Bảo, thỏa mãn mỉm cười. Lần này y nhất định sẽ hạnh phúc, y biết.

“Vậy... Hiện tại người giúp ta lau đi, ta không che nữa, dù sao đều bị người nhìn thấy qua, hừ!” Tiểu Bảo kiêu diễm cười, liếc mắt như làn nước thảng ba nhìn Liễm, hai tay quần lên cái cổ y chờ y hành động.

“Được, ta nhất định sẽ đem Tiểu Bảo của ta hầu hạ thư thư phục phục (thoải mái).” Lại nở một nụ cười, Liễu Phong Liễm nhẹ nhàng chà lau nơi riêng tư của Tiểu Bảo, đưa tay thâm nhập nơi mềm mại của hắn, “Nào hít vào, thả lỏng.”

“Ừm...”

Trong cơ thể Tiểu Bảo, dòng dịch nóng hổi theo ngón tay Liễm chậm rãi chảy ra, Liễu Phong Liễm chuyển động tay móc ra lượng dịch còn sót lại, lấy khăn mặt chà lau sạch sẽ Tiểu Bảo, giúp hắn mặc lại quần áo.

“Người nằm đó đi, ta kêu tiểu nhị tới thu dọn một chút rồi sẽ bắt đầu cơm nước.”

Dàn xếp Tiểu Bảo ổn thỏa, y kéo chăn qua đắp kín người hắn, giúp hắn nằm thẳng thoải mái tại trên giường, sau đó nhẹ nhàng buông sa trướng che lại cảnh xuân sắc trên giường rồi đứng dậy tìm người thu dọn.

26. Chương 26

Giữa lúc Tiểu Bảo còn đang trong mộng đẹp, hắn cảm giác được có người đang lay hắn, hắn lồm bồm xoay người muốn tiếp tục ngủ, thế nhưng kẻ đó cũng không cho phép.

“Tĩnh tĩnh, Tiểu Bảo, ăn vài thứ rồi ngủ tiếp.” Liễu Phong Liễm vỗ nhẹ Tiểu Bảo, muốn lay hắn tỉnh, nhưng Tiểu Bảo vẫn cứ nằm ỳ ra trên giường, không chịu đi vào khuôn khổ.

Không có biện pháp, Liễu Phong Liễm liền ôm lấy người hắn rời khỏi giường, dời bước tới bàn ăn liền ngồi xuống, đem Tiểu Bảo an trí chính ngồi trên đùi mình, kéo chăn trên người hắn thật kín thật chặt không để lại chút nào khe hở tránh gió lạnh thổi vào.

Tiểu Bảo bị đột nhiên ôm lấy hoảng sợ, mở hai tròng mắt đóng chặt ra, hơi mê man nhìn Liễu Phong Liễm.

“Tĩnh, uống cháo đi, đã trưa rồi.” Liễu Phong Liễm dịu dàng cười đem Tiểu Bảo dựa vào cánh tay mình, cầm lấy một chén cháo tổ yến nóng hôi hổi, múc một thìa thổi cho nguội bớt mới đem dứt cho Tiểu Bảo.

“A...” Tiểu Bảo ngoan ngoãn uống, uống xong nói: “Còn muốn.” Tiểu Bảo trưng ra khuôn mặt tươi cười, trong lòng ngọt ngào.

“Được, nào.” Liễu Phong Liễm cấp tốc múc thìa thứ hai.

Tiểu Bảo vừa uống vừa nói: “Người cũng uống.” Tiểu Bảo đoạt lấy cái thìa, múc một thìa đưa tới trước mặt y.

Liễu Phong Liễm mỉm cười không nói gì há mồm nuốt cháo, một chén cháo tổ yến được bọn họ người một ngụm ta một ngụm tương hồ cùng nhau bốn rất nhanh được xử lý xong.

“Tiểu Bảo, ném thử canh cá này xem, có vẻ không tệ. Cần thận bồng.”

“Ừm.”

“Thế nào?”

“Rất ngon. Ta muốn ăn thịt cá.” Tròng mắt Tiểu Bảo quay tròn chuyển động nhìn thức ăn trên bàn.

“Được.” Liễu Phong Liễm không nói hai lời, gấp khối thịt bụng cho vào bát hắn rồi xé nhỏ.

“Ừm, ăn ngon.” Ăn thịt cá Liễu Phong Liễm gấp cho, Tiểu Bảo thỏa mãn cười, “Liễm, kế tiếp chúng ta đi đâu đây?” Tiểu Bảo làm như lơ đãng hỏi.

Liễu Phong Liễm tay đang cầm chiếc đũa tại không trung dừng lại, cười khổ nói: “Ta hiện tại là một nơi nào tốt cũng không biết, thế nhưng ta còn có hai nơi sản nghiệp do mẫu thân lưu cho ta, bọn họ không biết. Tiểu Bảo muốn đi không?”

“Ừm... Nghe ta phụ thân nói Lạc Dương sắp tới sẽ cử hành gì mà võ lâm đại hội, ta nghĩ tới đó giúp vui, học hỏi một chút. Liễm, chúng ta đi được không?” Tiểu Bảo dựa sát vào trong lòng Liễu Phong Liễm chờ mong nhìn y.

“Được rồi, vừa lúc ta có một sản nghiệp tại nơi đó, đến Lạc Dương chúng ta sẽ không cần phải ở trọ nữa.” Liễu Phong Liễm sờ lên tóc Tiểu Bảo, y biết Tiểu Bảo suy nghĩ gì.

“Thật tốt quá, lúc này có thể đi chơi rồi.” Tiểu Bảo ở trong lòng Liễu Phong Liễm hưng phấn xoay qua xoay lại.

Trong mắt Liễu Phong Liễm đầy ý cười nhìn Tiểu Bảo, trong lòng thầm nghĩ lúc này y hẳn là đã ở Lạc Dương, vừa lúc y đem sổ sách một lần tính toán rõ ràng.

Có điều, lúc này quan trọng nhất là khiến Tiểu Bảo dừng lại, nếu còn để hắn xoay tới xoay lui, y cũng không dám bảo chứng kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, Tiểu Bảo còn nhỏ, hắn không thể không tiết chế.

Liều Phong Liễm khổ cực ngăn chặn dục vọng trong cơ thể từ từ mọc lên, rất nhanh ăn xong bữa liền đem Tiểu Bảo đỡ lên giường đi ngủ trưa.

27. Chương 27

Sáng sớm hôm sau, ăn xong điểm tâm, Liều Phong Liễm liền ra ngoài chuẩn bị hành trang lên đường, Tiểu Bảo thì ở tại bên trong phòng chuẩn bị chai chai lọ lọ này nọ. Chờ Liều Phong Liễm trở về, thời gian bất tri bất giác mà đã sắp tới buổi trưa.

“Đã về rồi.” Tiểu Bảo lắc lắc cái cổ vắn vắn thất lưng, xoay người vừa lúc nhìn thấy Liều Phong Liễm đẩy cửa mà vào, nhảy nhót vui vẻ nhảy tới trước người Liều Phong Liễm, vô cùng thân thiết ôm cánh tay y.

“Ừm, người từ sáng tới trưa đều làm mấy thứ này?” Liều Phong Liễm quét mắt nhìn bãi chiến trường đặt trên bàn toàn các chai lọ nhiều màu cùng thượng vàng hạ cám (hồ lớn) một đống được liệu.

“Đúng vậy, nguyên khí đan không có, bách hoa sinh cơ cao cũng sắp dùng xong, nhân hiện tại rảnh rồi ta điều chế cho người dùng.” Tiểu Bảo vuốt ve ngực Liều Phong Liễm, ngữ khí hàm chứa một tia khổ sở, “Vết thương này của người còn không có hoàn toàn biến mất.”

“Vết sẹo là biểu tượng của nam nhân, không mất đi cũng không sao.” Liều Phong Liễm không để tâm nói, y còn nghĩ là có chuyện gì, thì ra là cái này.

“Không được, nhất định phải xóa đi, trên người của người tuyệt đối không thể lưu lại ấn kí không phải của ta.” Tiểu Bảo lộ vẻ phẫn hận kêu la.

“A, người đúng là một tiểu quỷ bá đạo. Phải phải phải, người nói không thể thì không thể. Ta đây trên người mọi chỗ đều giao cho người.” Liều Phong Liễm cưng chiều ôm sát Tiểu Bảo, trêu ghẹo nói.

“Ừm, ta thề nhất định phải làm được, tuyệt đối tiêu diệt khiến người đều nhìn không thấy.” Tiểu Bảo thốt lên lời thề son sắt gật đầu, tại trong lòng y hải lòng mà cọ cọ.

“Ta tin tưởng, thế nhưng hiện tại đã tới lúc ăn bữa trưa rồi, muốn ăn cái gì, ta xuống phía dưới kêu.”

“Không cần kêu lên, ngày hôm qua một ngày đêm đều là ở trong phòng ăn rồi, rất muộn. Ta nghĩ xuống nhà dưới ăn.” Ngày hôm qua hẳn một ngày đêm chưa từng rời khỏi giường, xương sống cùng thất lưng đau muốn chết, thế nhưng thật ra nhân cơ hội này khiến hắn tự mình có thể hưởng tay nghề xoa bóp của Liễm, thoải mái đến hắn cũng không nói ra lời được, kết quả mơ mơ màng màng mà thiếp đi. Ha ha! Rất có lợi!

Nhưng ngày hôm nay hắn không muốn đứng ở trong phòng nữa, ngày hôm qua tiến khách *** hắn đã không bước một bước ra khỏi cửa, tuy rằng không thể ra cửa nguyên nhân chủ yếu là hắn tự làm vậy, thế nhưng, hắn hiện tại đã khá, Liễm không cần phải khẩn trương như vậy a.

Nhìn sự không tán thành trong mắt Liều Phong Liễm, Tiểu Bảo không ngừng nỗ lực làm nũng, cuối cùng Liều Phong Liễm đành phải thỏa hiệp.

“Được rồi, xuống phía dưới ăn.” Nói xong y ngẫm lại, lại nói, “Người chờ ta chút, ta đem mọi thứ thu xếp xong, rồi chúng ta cùng nhau xuống phía dưới, ăn xong rồi chúng ta sẽ lên đường.”

“A nha, ta trước tự mình xuống phía dưới, sớm một chút gọi món ăn, sớm một chút ăn xong, vậy có thể lên đường nhanh hơn.” Dứt lời, Tiểu Bảo cười hì hì nhanh chân chuồn ra cửa.

Liều Phong Liễm bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là cúi đầu sửa soạn mọi thứ.

28. Chương 28

Tiểu Bảo chậm rì rì xuống lầu, đi tới quầy hàng.

“Chưởng quỹ, cho một phần thịt bò xào, thức ăn chay cho hai người, còn có thêm một tôm bóc vỏ xào trứng.”
Tiểu Bảo buông một thổi bạc, tinh tế phân phó.

Vừa nhìn thấy thổi bạc, chưởng quỹ liền lên tiếng đáp ứng, muốn cái gì cũng có thể đáp ứng, một điểm cũng không hàm hồ.

“À... Chưởng quỹ, người có những loại rượu gì?”

“Khách quan, rượu trong *** ta rất nhiều, có nữ nhi hồng, trúc điệp thanh, thiêu đao tử, rượu xái, những hoa quế, rượu gạo nếp, còn có...” Chưởng quỹ nói hăng say được một lúc, đột nhiên bị Tiểu Bảo một bên càng nghe càng loạn hô lên.

“Dừng! Dừng! Dừng! Người trực tiếp nói cho ta biết những loại rượu này loại nào ngọt.”

” Những hoa quế.”

“Ta lấy nó, cho một bình những hoa quế. Giúp ta chuẩn bị lương khô, ta muốn ăn trên đường, làm chút thịt khô cùng bánh màn thầu (bánh bao chay), còn có một con gà nướng nữa.”

“Dạ dạ, nhất định làm cho ngài thỏa mãn. Ngài trước ngồi đã, ta đi phân phó cho người lấy cho ngài đồ ăn.”

“Ừ, nhanh lên một chút.” Lo lắng mà dặn chưởng quỹ thêm một câu, Tiểu Bảo xoay người chuẩn bị tìm nơi ngồi xuống chờ, nhưng thỉnh thoảng một người đang bước đi cùng tiểu nhị bắt chuyện dừng phải.

“Trần viên ngoại, ngài tới rồi, mời vào bên trong, mời vào bên trong a!” Tiểu nhị vẻ mặt tươi cười bắt chuyện với khách nhân đang đi tới.

“Ừ.” Trần viên ngoại héch mũi hướng lên trời, con mắt gian tà không ai bì nổi, theo sau hắn đang mang theo cái ống đồng là một thiếu niên mặt có chút tuấn tú cùng mềm mại đáng yêu, theo tiếp là một đồng hạ nhân rêu rao khắp nơi, thoáng cái cùng chính Tiểu Bảo đang xoay người va chạm.

“Ai ui!”

“A... Đau!”

“Ai, cẩn thận.”

“Viên ngoại!”

“Lão gia! Ngài không có việc gì chứ?”

Ở trong một đồng tiếng kêu to, Tiểu Bảo không tránh nổi mà bị té ngã xuống, lại bị Trần viên ngoại lôi theo, hai người ngã xuống.

“Kẻ nào? Người nào không có mắt dám đâm vào lão gia ta.” Trần viên ngoại phẫn nộ tức giận mắng.

“Xin lỗi! Là ta không cẩn thận. Người không sao chứ?” Vừa nghe bị người hắn đánh ngã bắt đầu chửi bậy, Tiểu Bảo cấp tốc từ trên người người nọ bò dậy, đưa tay ra đỡ.

“Hừ, Tên tiểu tử hoang dã này thật không biết điều! Người đâu bắt lại cho ta!”

“Ai! Đợi một chút, xin lỗi, đại thúc, ta là không phải cố ý, người tha lỗi cho ta đi.” Vừa thấy đối phương định có hành động, Tiểu Bảo theo bản năng mà làm nũng để đối phó sự phụ, phụ thân xin khoan dung mà mềm giọng.

Thanh âm này vừa ra liền đem người chung quanh đều như điện giật cả người mềm yếu, Trần viên ngoại lúc trước khí thế còn muốn truy cứu đã sớm thay bằng dáng vẻ meo meo. Gã cầm lên sờ sờ tay nhỏ bé của Tiểu Bảo, da thật mịn, so với luyện đồng gã mua còn mịn hơn, không chỉ thế, còn có con mắt, hơi nhếch lên thật mê người, thanh âm phát ra ngọt ngào mềm yếu đi thẳng vào lòng người, từ cái miệng nhỏ nhắn này mà phát ra rên rỉ nhất định là tiếng kêu đẹp nhất trên đời. Nghĩ đến đây, Trần viên ngoại trong lòng lập tức nổi lên *** ý bốn phía, hận không thể tức khắc đem Tiểu Bảo đoạt lấy đem về nhà. (Shjn: dê cù =”= ta đá ta chém ta cắt =”=)

29. Chương 29

” Thanh âm thật đẹp, đẹp nhất thiên hạ, theo ta đi, đảm bảo người sau này sung sướng hưởng thụ, hưởng vinh hoa phú quý không hết.” Trần viên ngoại *** loạn xoa nắn tay nhỏ bé của Tiểu Bảo.

“A! ? Ta đã có vợ rồi, cái kia có thể mời buông tay không?” Tiểu Bảo lễ phép nói, dùng sức muốn rút tay về.

Trần viên ngoại này khiến hắn thấy rất buồn nôn, gã còn dây dưa như vậy, hắn sẽ nhịn không được cho gã một quyền, hắn không muốn gây chuyện nha.

“Bỏ tên đó, theo ta đi.” Nói đoạn, Trần viên ngoại liền đem cái môi to như lập xướng của mình đánh tới muốn hôn lên môi Tiểu Bảo.

Ngay lúc Tiểu Bảo nhịn không được dự định cho tên Trần viên ngoại một kích thiết quyền thì một tiếng gầm lên từ phía sau truyền đến.

“Buông tay bắt thủ của người ra, cút!” Liễu Phong Liễm vẻ mặt tức giận từ lầu hai phi xuống, một cước đá bay Trần viên ngoại, lôi Tiểu Bảo kéo vào trong lòng bảo hộ.

“Ai u!” Một tiếng “Bịch” Trần viên ngoại bị đá ra thật xa, va vào bình dân trên cửa.

“A, lão gia!”

Một đồng hạ nhân của Trần viên ngoại chạy qua nâng dậy Trần viên ngoại bị rơi không nhẹ.

“Các người còn đứng đó nhìn cái gì, đánh cho ta!” Trần viên ngoại đỡ lấy thắt lưng, phần hận chữ bậy.

“Rõ!” Toàn bộ đám gia đình tuân lệnh, đồng loạt hướng Liễu Phong Liễm cùng Tiểu Bảo vây lấy. Liễu Phong Liễm thân hình bất động, chỉ vung tay, một đám người liền bị đánh bay về phía chỗ Trần viên ngoại, cùng Trần viên ngoại ngã thành một đồng cùng kêu rên.

“Chết tiệt, toàn bộ cút ngay cho ta, dè chết ta rồi.” Trần viên ngoại bị đè phía dưới sắc mặt tối sầm, cố sức đẩy ra thân người đè phía trên.

Trong đám người xem náo nhiệt, có người cười ha ha, có người chỉ trỏ, có người cúi đầu ghen cười, rất náo nhiệt.

Liễu Phong Liễm dạy bảo xong không thêm để ý tiếng kêu rên không ngừng phía sau chút nào, đi thẳng tới chỗ chường quỹ, từ trên tay đang run run của chường quỹ tiếp nhận lấy lương khô, lôi theo Tiểu Bảo đi ra ngoài, trước khi đi còn đạp Trần viên ngoại hai cái, lúc này mới hă hận nghênh ngang đi.

30. Chương 30

Đem Tiểu Bảo ôm lên xe ngựa lúc trước chuẩn bị tốt, Liễu Phong Liễm không nói một tiếng nhảy lên xe ngựa, điều khiển xe nghênh ngang đi.

Dọc theo đường đi, Liễu Phong Liễm đều là bộ mặt dài ra, nói một tiếng. Tiểu Bảo vén lên màn xe, len lén xem xét sắc mặt âm trầm của Liễu Phong Liễm rồi hơi sợ mà rút trở lại.

Cần nhắc nửa ngày, Tiểu Bảo cứng rần rần cẩn dục dục (cẩn thận hết mức) lộ ra thân thể, len lén liếc mắt nhìn Liễu Phong Liễm, ghen nửa ngày cuối cùng mở miệng nói: “Liễm, người tức giận đúng hay không?”

Liễu Phong Liễm làm như không có nghe thấy, vẫn như cũ vô thanh vô tức (không nói lời nào) điều khiển xe ngựa.

“Thật xin lỗi, ta cũng không biết sao lại như vậy.” Tiểu Bảo thấy Phong Liễm sắc mặt vẫn khó coi, thanh âm nhỏ nhỏ rút rè.

“Hừ!”

“Ta sau này sẽ cẩn thận, người tha thứ ta đi.” Mắt thấy Liễu Phong Liễm biểu tình có điểm buông xuôi, Tiểu Bảo nỗ lực làm nũng.

“Tại sao không phản kháng?” Liễu Phong Liễm ghì lại dây cương, dừng lại xe ngựa, sắc mặt trầm xuống hỏi Tiểu Bảo.

“Ta không muốn gây rắc rối cho người...” Tiểu Bảo cúi đầu thấp hơn, ỷ khuất khóc.

Kỳ thực hẳn là muốn Liễm có thể làm anh dũng xuất hiện cứu hắn, giống như phụ thân bảo hộ sư phụ, trước đây hẳn đều thật hâm mộ.

“Đứa ngốc này.” Liễu Phong Liễm yêu thương thở dài, ôm lấy Tiểu Bảo, “Sau này không thể như vậy nữa, có người khi dễ người lúc không có ta bên cạnh, nhất định phải phản kích, không cần lo lắng sẽ gây cho ta rắc rối, biết không?”

“Nếu như người kia là người người biết, hoặc là bạn của người thì sao?” Tiểu Bảo ở trong lòng Liễu Phong Liễm ngẩng đầu tìm chứng cứ nhìn hắn.

“Cũng là giống nhau.”

“Không cần lưu lại mặt mũi cho người?” Tiểu Bảo nghiêng đầu, hiếu kỳ hỏi lại.

“Ừ, không cần lưu lại mặt mũi cho ta. Người cứ việc đánh, quan trọng chính là bảo vệ tốt chính người.” Liễu Phong Liễm kiên định trả lời.

“Ừm, ta đã biết.” Tiểu Bảo thoải mái cười, đột nhiên dừng dáng tươi cười cẩn thận hỏi, “Vậy người sẽ không tức giận nữa chứ?”

“Tạm thời không được.”

“Tha thứ ta được không?”

“Hừ, phải xem biểu hiện của người đã.”

“Biểu hiện gì?”

“Không được dùng cái loại thanh âm cùng ngữ khí làm nũng người khác ngoại trừ ta nói.” Nói đoạn, y tựa hồ ngưng lại nét mặt, hung tợn nhìn Tiểu Bảo, “Nhớ chưa?”

“A.” Tiểu Bảo bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, hẳn cũng không phải cố ý, chỉ là nhiều năm qua đã thành thói quen a.

“Nếu như tái phạm, hừ, ta sẽ xử phạt người.” Liễu Phong Liễm cười xấu xa uy hiếp.

“A!? Muốn xử phạt a?” Tiểu Bảo la lên, hé ra khuôn mặt khổ sở.

“Ừ.” Liễu Phong Liễm đắc ý trêu đùa Tiểu Bảo.

“Phạt ra sao a?”

“Không nói cho người.” Liễu Phong Liễm vui sướng cười to, vung lên tiên dây cương tiếp tục điều khiển xe ngựa tiến về phía trước.

“Nói cho ta biết đi.”

“Ha ha... Chờ ta nghĩ đến sẽ nói cho người biết.”

“Đáng ghét!” Tiểu Bảo tức giận nũng nịu.

Một trận gió thổi qua, dần dần thân ảnh xe ngựa càng lúc càng đi xa dần, chỉ còn lại một điểm nhỏ màu đen.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-manh-me-nhat-trong-lich-su-su-thuong-toi-cuong-tieu-tieu-thu>